

/

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић,**
- **пуномоћник оштећених Наташа Кандић,**
- **сви оптужени, и**
- **браниоци адвокати: Бранкица Мајкић бранилац оптужених Деветака и Девчића, Марија Ивановић бранилац оптуженог Радојчића, Борис Зорко бранилац оптужених Миодрага Димитријевића и Влајковића, Јасмина Живић бранилац оптуженог Перића, а на данашњем главном претресу мењаће и адв. Војислава Вукотића браниоца опт.Крњајића, Бранко Димић бранилац опт.Јосиповића, Гордана Живановић бранилац опт.Јована Димитријевића, Слободан Живковић бранилац оптужених Стојановића и Бачића, а на данашњем претресу мењаће адв. Браниславу Фурјановић браниоца оптужених Косијера и Стевановића, Радослав Шошкић бранилац опт.Николаидиса.**

Адв.СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Судија, ја ћу морати у 12, па ће ме мењати колегиница Живановић, а Фурјановићка ће брзо ће доћи тако да, а у вези Бачића, ја сам разговарао са госпођом Оливером, он је мене звао пред одлазак у бању и мислим да је он добио месец дана, чини ми се, немојте да ме држите, ја сам покушао ових дана да га добијем али му је био искључен мобилни, тако да је он значи на предлог комисије лекарске отишао у Нишку бању на ту неку рехабилитацију. Ја претпостављам да та рехабилитација сигурно траје месец дана, он је 29.априла требао да оде, тако ипак, мислим Ви ћете то добити званично али ето да знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас увек констатујем као његовог браниоца због евентуалног спајања.

Адв.СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Не, не, ОК, али да Ви ипак имате ту информацију да се он налази на рехабилитацији.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: С Вашим допуштењем, ако не завршимо у 12 бих морала да одем на други претрес, колегиница Живановић ће ме мењати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Приступили су сведоци Милан Миљковић, Ката Ловрић.

Није приступила сведок Даница Воркапић, а Служба за сведоке Републике Хрватске обавестила је суд да овај сведок због особних и обитељских разлога није спремна сведочити нити пред Вишим судом у Београду, нити путем видео-конференцијске везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вези оваквог обавештења госпођо Мајкић, да ли одустајете од њеног саслушања или?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ради се о болесној особи то сам касније сазнала, па предлажем да се прочита њен исказ из истраге од 12.новембра 2007. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у том случају мораћемо и документацију да имамо.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То сам мислила након прибављања документације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да би могли да читамо.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 09 часова и 42 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА

/

СВЕДОК МИЛАН МИЉКОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може сведок да уђе. Изволите господине Миљковићу, приђите овом пулту. Ваши лични подаци, од оца?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Ја сам Милан Миљковић, отац Дане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујем Вас. Од оца?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Од оца Дане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Дане. По занимању шта сте Ви?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Машински инжињер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Машински инжињер, са станом у?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: У Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вуковару. Адреса?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Вуковар, Олајница 14/1.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Олајница број 14/1. Година рођења и место рођења?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: 01.01.1946.године, Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођен 1946.године у Ловасу.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ, од оца Дане, рођен 01.01.1946.године у Ловасу, по занимању машински инжињер, са станом у Вуковару, Олајница број 14/1.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у неком сродству или завади са оптуженима: Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић и Александар Николаидис?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нисам.

Са оптуженима несродан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли у некој завади са неким од њих?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нисам.

Није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да дајете исказ положићете заклетву прочитавши тај текст испред Вас.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Опменут, упозорен, а након полагања заклетве изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има нека столица тамо да он седне, сведок да седне да би био ближе микрофону. Пред Вишим судом у Београду води се кривични поступак против ових четрнаест лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет оптужбе је страдање шездесетдевет цивила хрватске националности у месту Ловас у октобру и новембру месецу 1991. године. Ближи предмет оптужбе је напад на Ловас, страдање цивила приликом напада, затим убиства, телесна повређивања, противзаконито затварање цивилног становништва у овом периоду и страдање цивила приликом оног догађаја на тзв.минском пољу. Вас је овде као сведока предложила адвокат Бранкица Мајкић и адвокат Шошкић па ћете испричати суду шта је у вези овога свега што је предмет оптужбе Вама познато. Изволите.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја не могу ништа Вам сад о томе рећи ако ме не питате. Не знам о чему да причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ево ови који су Вас предложили за сведока кренуће са питањима па ћете Ви одговарати.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Бранкица Мајкић бранилац опт.Љубана Деветака и опт.Милана Девчића. Из досадашњег тога поступка па и пре свега одбране самог Љубана Деветака произилази да сте у овом периоду који оптужница обухвата били у Ловасу, па бих Вам ја поставила неколико питања. Рекли сте да сте у Ловасу рођени, кажите ми јесте ли све време живели у Ловасу?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И до када? Данас сте у Вуковару.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Ја сам у Вуковару од 2005.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте 1991. године све време били у Ловасу?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нисам. Ја сам тек у Ловас дошао 15. или 16.10. од тада сам био у Ловасу.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Непрекидно. А да ли можете да ми кажете када сте напустили Ловас?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Јој, негде 28. или 29.09.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: 1991.?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да ми кажете какав је био национални састав Ловаса у овом периоду 1991.година?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: До 1991.?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да, пре ових догађања из октобра месеца.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Однос је био негде 95% су били хрватске националности, око 5% или можда 5-6% је било српске популације.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И да ли можете да нам наведете разлоге због којих сте отишли у септембру 1991.?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја сам отишао 1991. по слободној процени јер сам видио да се нешто дешава што у чега се ја нисам могао уклопити, нисам схваћао шта ће се десити, а осећао сам да треба да се иде некуда и ја сам отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније, ја Вас молим.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Отишао сам у Војводину и тамо сам био до 15. и 16.10.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете ближе значи у септембру 1991. да нам кажете како је то стање било и на основу чега сте Ви закључили да треба да се оде?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па видите, ја сам закључио јер ишло се на преговоре са војском, па се враћало, никаквих информација се није имало шта ће се дешавати, како ће се дешавати, није било нешто организирано. Осетили су се мало, како бих рекао, удаљеност између нас који смо живили у Ловасу и радили и тако цијела та атмосфера је била мало затегнута и ја сам претпоставио да се треба свако сналазити како зна и уме.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте у том периоду приметили присуство неких оружаних формација у Ловасу пре октобра месеца 1991.?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Пре, да, да, било је то је неких војника и почела се припремати амбуланта у некој старој школи у Ловасу и биле су неке формације хрватске војске али не уочљиве, нисам их ја, нити не знам где су били стационирани, само сам видио да се амбуланта припрема у старој школи. И то ми је све нешто чинило да донесем одлуку какву сам донео.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли Вам је познато било да су мештани Ловаса у том истом периоду почели да држе страже по ободима села?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, да, јесте, јесте. Држали су страже на пунктовима уласка у село са свих страна како се већ долази.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: У тренутку када су почели, односно када сте Ви сазнали да се држе страже у селу, да ли је било некаквих инцидената или напада на село или по Вашим сазнањима шта је био разлог да они почну да на тај начин држе страже по пунктовима села?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па није било неких разлога, видљивих разлога да се држе страже али тако је то, атмосфера је била таква да треба да се држе страже, да се контролира да ли неко улази или не улази у село или тако. У ствари вероватно је то претпоставка.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Да ли Вам је познато да ли су мештани који су били на стражама да ли су имали оружје неко?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Неко је имао своје лично оружје вероватно и тако, али неког оружја овако дугога ја нисам видио.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте можда Ви учествовали у неким преговорима?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нисам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Нисте. Ви 10.10. нисте били у селу.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нисам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Дошли сте, по Вашем казивању, 15.-16. да ли можете да нам објасните шта затичете у селу, пре свега како сте ушли у село, мислим на одређену контролу, проверу па даље шта се дешавало?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја сам дошао у Шид и добио сам пропусницу и ишао сам за Ловас, и наравно кад сам ишао за Ловас било је тих контролних пунктова где су нас питали куд, шта,

/

тражили пропуснице. Кад сам дошао у Ловас кући онда су комшије, једна комшиница конкретно дошла је до мене и каже «Милане, мораш ићи у полицију да се пријавиш», па реко добро, али каже «Мети траку, белу траку, каже, мети на рукав». Нисам ја инсистирао ни зашто, реко ајд добро, линија мањег отпора и метио сам траку. Отишао сам пријавио се у полицију и онда сам сутрадан добио не налог, не знам како то да кажем, да се јавим на посао на своје радно место где сам и радио све до пензије, и онда сам сутра дошао на посао и радио у својој задрузи тамо где сам и радио.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То сам хтела да Вас питам, значи Ви сте наставили да радите онај посао који сте радили и пре ових дешавања?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: У пољопривредној задрузи, да, да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли Вам је познато да ли су Ваше колеге, да кажем тако, које су пре 10.10. радиле у задрузи наставили и даље да раде без обзира на националну припадност?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, да. У задрузи тада или прије рата ја не знам да ли је било један или два од Срба који су радили, јер такав је однос био, не да нису могли радити него није их било. Хрвати су радили наравно и сада и после тих збивања.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да се само вратимо ако можете да се сетите у Шиду где сте добили пропусницу да ли знате који је то објекат?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Пропусницу сам ја добио у центру Шида, то је нека зграда, солитер, ту је била продавница обуће и ту негде на првом спрату, где ли је била, није то била нека канцеларија или нешто, то као да је био неки стан, шта ли, и сад ја нисам сигуран али мислим да, а то су били људи из Вуковара који су мени дали пропуснице, знате. Е сад да ли су били у униформи или нису, један је стајао у униформи али није то војска била, то је био резервиста чини ми се, и добио сам ту пропусницу и отишао.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: По уласку у село, по доласку у Ловас, да ли сте приметили неко присуство униформисаних лица, војске разних врста и ако јесте да ли можете да определите у ком броју у односу на месно становништво?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па видите, тај дан први нисам ја ништа пуно приметио, то је био дан, негде 4-5 сати, ја сам отишао пријавио се. Међутим сутрадан или тих дана је било војске и они су били у тим зградама, било је у управној згради војске, па не знам, у школи

је ваљда била војска али нисам ја имао контаката с њима. Једном сам само ишао у једну, то је било поред полиције, била је војска у једној приватној кући и тражио сам пропусницу за Нови Сад.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Реците ми која су Ваша била задужења то кад сте отишли и наставили са радом, шта сте Ви конкретно радили и шта је уопште задруга као задруга радила?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја сам радио професионално свој посао, ја сам тамо био на одржавању механизације, пољопривредне механизације у тој задрузи Ловас и прије рата и после рата и за време тих збивања, и радио нормално свој посао, никаквих одступања није било.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли Вам је познато да је становништво било организовано такође за потребе задруге?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, да. Долазили су људи радити, било је људи који су, да тако кажем, стручнији били за механизацију, претпоставимо да ли су били трактористи или су, али нису били задружни радници него су рецимо били из «Вупика» или из осталих, али су мештани Ловаса долазили су радити са мном заједно на тим стројевима да их припремамо јер је то сезона јесењска када је било пуно посла, а други су људи ишли у ратарство и радили на њивама операције које су се тада радиле али то већ није мој домен да ја о томе могу пуно шта рећи.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Колико је Вама познато је ли било неке накнаде за рад?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, да. Добијали смо ми бонове некакве у почетку.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је могло с тим боновима да се тргује, да кажем да се купује?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па од тога се и живило.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Кажите ми када, познајете Љубана Деветака?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Када сте га у Ловасу видели и у којој функцији?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја њега сам слабо, право да Вам кажем и виђао, повремено је он долазио код нас на распоред кад ми вршимо распоред послова. Зграда у којој сам ја радио је одвојена од управне зграде у којој је он радио, тако да ја с њим конкретно неких контаката по послу нисам имао, ако их је било онда је он дошао код

нас па се договарао с нама по већ стручности ко ће шта урадити, како ће урадити и да нам помогне око обављања тих послова јер је то везано било и за трошкове и за пласмане роба или већ све шта се ради у том, а он је био директор задруге.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То сам хтела да Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујете се уопште, из режије упозоравају, или гласније или примакните микрофон.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми, Ваша канцеларија како сте рекли није била везана за управну зграду, да ли можете ближе да нам објасните, не мора улица али неки други објекат да лоцирате где се Ваша канцеларија налазила?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па једна и друга зграда су се налазиле у центру села, али су удаљене биле негде око 500-600 метара једна од друге, у истој улици.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Која је то улица ако се сећате?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Ја не знам сад, она се сад зове Анте Старчевића, а како се прије звала не сећам се.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Оно што је Вама познато о активностима Љубана и његовог односа према становништву и према послу које је обављао, да ли можете да нам кажете да ли је у односу на било кога поступао нечовечно или дискриминаторски и чиме се бавио по Вашем сазнању?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: То ја не знам како је он комуницирао са селом, са народом, јер ја нисам тамо. Ми смо радили ујутру од, па ја мислим да може се рећи зимско је то време већ од седам па до пет или шест, тако је било радно време. После тога је био полицијски сат па се није могло никуда, ишло се кући и ми смо стално били на радном месту од ујутро до навече. Шта се дешава изван тих простора где ја радим ја Вам то не могу конкретно нешто рећи.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Споменули сте састанке које сте имали са њим, да ли можете да нам кажете ко је њима присуствовао осим вас?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нису то састанци, то су договори. Ујутру се долази раније пола сата на посао и врши тим агронома, пословођа радионица итд., договарају се о дневном распореду људи ко ће где шта радити, који стројеви ће ићи на посао, који су потребни, који су исправни, који су неисправни, то је наш договор. Међутим ако је управитељ или директор задруге имао потребу да долази до нас то је његова била процена и шта је он нас требао то

је он нама и рекао, а сад конкретно не знам на шта, знате у области посла шта се све треба урадити или је дошао са агрономом договарао која ће се култура скидати, која ће се вршити, која ће, не знам, се орати итд. тако да је било таквих, то су ти разговори, то нису састанци, то су договори за рад.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Кажите ми 18.10. се десило страдање цивила у Ловасу, у односу на тај дан да ли можете да се сетите да ли је дан раније држан такав један скуп да кажем на ком сте ви разговарали, договарали се о задацима којима је био присутан и Љубан Деветак?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, да. Ја не знам да ли је то био састанак али је било разговора да је сезона, да треба људе скупљати, да треба ићи радити на њиви, да нема довољно радника.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То говоримо о 17-ом је ли тако?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Значи дан пре овог?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, па знате како ја то још могу повезати, мени се чини да то може бити 17. зато што ја кад сам ишао у шест сати или пет сати је било идем кући с посла и људи се скупљају у радионицу, мештани села, мушкарци. Ја питам тамо неке које сам познао, реко шта сад ви долазите ту, па каже «идемо на радну обавезу сви мушкарци до 50 година треба да се јаве на посао». Добро, ја одем кући. Да, и путем ја идем кући и код школе сретнем једног, неки Ђука Филић и куд ћеш ти, а знам отприлике старије је од мене, куд ћеш ти, каже «идем на радну обавезу», да, «звали су нас у задругу за неке послове». Па реко, колико ти имаш година, мислим да је рекао 55, па реко не мораш ти ићи, само до 50 година су рекли да иду, и он се окрене и оде кући и ја одем кући. То је рецимо било 17-ог после подне.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли се тог 17-ог после подне имали састанак?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не, можда је био, али ја не, ја не.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Везано за окупљање људи, да ли сте тада знали ко је организовао односно позвао људе да се окупе?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не, ја сам само чуо од тих који су долазили па су они мени чак рекли, па каже «јер ниси ти чуо добошар», добовање знате Ви шта је то, «да, каже ишо је проглас кроз село да јави», па реко ја ни тај проглас нисам чуо јер је то ишло кроз село, а ја нисам у селу, ја сам у просторији.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми за 18.10. значи дан када је било страдање мештана Ловаса, да ли можете да нам кажете ближе јесте ли тог дана редовно отишли на посао, јесте ли видели Љубана Деветака и уопште везано за тај датум чега се сећате?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Чега се ја сећам? Ја се сећам тога јутра да сам ја дошао на посао као сваки дан и идем у радионицу и закључана врата и не могу унутра. Е сад преко пута одмах те радионице је стара зграда и ту смо ми знали правити договор око послова и ја пређем преко у ту зграду, тамо су већ агрономи сви били присутни и видим ја тајац неки, реко што се не може у радионицу. Кажу «не може». И након сат-два времена ми смо ту седели тако гледали, наједанпут се отвара капија од радионице и људи у два, како се то каже, у колони по два излазе из радионице из тог дворишта радионице где ја идем на посао. Кад су они отишли ми смо отишли у радионицу тамо свако на свој посао, а људи су отишли према центру села, како бих рекао, од радионице. Е сад ја куд они иду, наравно да сад знам али онда не знам куда иду.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јесте ли тог јутра видели Љубана Деветака?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не, не. Љубан тада није био код нас, само ми који смо оперативци били који смо радили.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли Вам је познато да ли је одређени број људи издвојен из радионице пре одвођења ове колоне о којој причате?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: У петак 17-ога нико никога није нигде одвајао. Ујутру кад сам ја дошао на посао ко је био тамо, тад није било одвајања, била је затворена капија и кад се капија отворила људи су изишли напоље у колони и никаквих ту ја нисам видио никаквих одвајања, издвајања, него су одвели људе некуда, не знам куда.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Можда ме нисте разумели, да је издвојена пре одласка колоне, да је у радни вод издвојена једна група људи која је била потребна за рад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви већ одговористе на питање, и радни вод и све.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Имала сам утисак да је сведок разумео за одвајање након што су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви у Вашем питању одговористе издвојени у радни вод, итд., итд. Имате ли сазнања да је било 18.10. или 17-ог

да су неки људи издвојени из тог простора у механичкој радиони односно из тог дворишта?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Хвала. Кажите ми да ли Вам је познато да је за потребе задруге одузимана да кажем привремено и давана задрузи на коришћење нека имовина становништва? Мислим конкретно на превозна средства тракторе, аутомобиле?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не разумем.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је за потребе задруге од становништва, од мештана одузимана имовина?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, да, да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да се сетите неког примера?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па знам да је било једно, не могу ја сад то набројити у комаду али трактора пет-шест, десет комада, откуд зна, «торпеда», «белоруса», «руса», ишли су с тиме у шуму да праве дрва цивили са тим тракторима али су трактори довежени у задругу, али то су били приватни трактори.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли Вам је познато да је плаћена нека накнада за коришћење?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Ја за тракторе конкретно не знам, за тракторе не знам да ли је плаћано, али знам да су трактори касније кад је била мирна реинтеграција неки људи дошли у задругу и узели своје тракторе. Наравно неких није ни било, нестали су.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, а кажите ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ово појасните, а на који начин је то одузимано и ко је то одузимао, је ли доношен неки акт о одузимању те имовине?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Е то не знам, то не знам. Они су само долазили ти трактори у радионицу, неко од тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то одлучио, где је то одлучено то одузимање?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не знам, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажете, споменули сте на почетку да Вам је комшиница рекла за белу траку, јесте ли носили ту траку?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, да, па ја сам метио траку и отишао у полицију и пријавио се.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јесте ли и касније носили?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па нисам. Тај дан зато што ме је жена саветовала, каже «мети ти траку, шта ти знаш, кад имаш белу траку онда си сигуран», ја сам затечен, не знам ја шта се дешава. Ја тај први моменат нисам ја имао никакав осећај не знам чега, неких ванредних ствари, чак ја кад сам дошао у село ту у центру пред управном зградом, а преко пута је била полиција, било је па бар стотину, двесто мештана тако стоје у групи и кад сам ја дошао наравно и они су мене звали и ја сам њима пришао и ми смо ту причали тако, «ди си Милане, добро си дошао», ово, оно, и тако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да констатујемо.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је приступио адвокат Војислав Вукотић бранилац оптуженог Жељка Крњајића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Само бих Вас питала да ли познајете Милана Девчића?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да нам кажете у том периоду где је радио, шта је радио оно што Ви знате.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја не знам шта је он радио Милан је млади човек и он је колико ја имам сазнања радио у полицији негде у Жупањи као полицајац је био прије рата. После рата заправо кад су се та догађања десила он је био ту у Ловасу опет полицајац. Нисмо имали неких контаката пословних, знам му родитеље и њега знам, ми смо из села али неки његови лични приватни ствари ја не познајем. Нисмо били по генерацијама колеге или другари или како хоћете.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Хвала Вам господине Миљковићу, ја за сада немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имају ли оптужени Деветак и Девчић питања? Само неки микрофон нека се.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан Милане. Оптужени Љубан Деветак.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Добар дан.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми Милане набавке за потребе механизације те ситније где си радио?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па у Шиду претежно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У Шиду. Реци ми плаћање како је вршено?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па то је било компезацијом плаћање.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је било и готовинско плаћање?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Било је и готовинског плаћања, али то како бих рекао ја сам носио ту робу и задуживао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Не мораш ширити. Јел било плаћање и преко СДК?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Где смо имали СДК као задруга у то време у 91. години?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја мислим у Шиду. Мислим то би овај, шеф рачуноводства боље знао него ја, а овако мислим да је било у Шиду.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Шеф рачуноводства је умро на жалост, од њега не можемо чути. Реци ми Милане да ли познајеш Сабљак Јосипа зв.»Јоцо»?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Јосипа? А да, да, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Од Марка Белог.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је он нешто радио у задрузи?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми да ли је вршена нека присила да он мора радити, да не знам и кад је био болестан евентуално нека претња?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Ја не знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Упућивана преко тебе од стране мене?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не. Овај, конкретно тај Сабљак, он је радио у Вупику и он је добар био мајстор и доста се разуме у те пољопривредне ствари.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, није то интересантно.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Али мислим добро смо сарађивали, он је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Само сам питао да ли ти је познато преко тебе од стране мене да ли је вршена нека претња том човеку да мора и болестан да ради и тако даље.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не. Колко ја знам не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми Милане да ли си познавао покојног Марина Видића овог Ковачевића?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Који ауто тај човек има?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 19. маја 2011. године

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Има «Рено 8».

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел ти познато овај да је задруга користила тај ауто?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, тај ауто је возио директора задруге.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли ти је познато да је дата том човеку накнада и постоји уговор?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па, договор је постојао али ја то знам овако приватно то знам, али нисам ја учествовао у никаквом договору, али је он, јер сам ја контактирао са тим човеком, он је овај био надокнађен како, нисам ја улазио у те детаље.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се сећаш ко је возио тај ауто из задруге?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Како да не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ко?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Рудић Мирко.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми да ли се сећаш кад је тај човек исељавао из села, како је иселио?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја не знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Питам те то због тога што знам да си га ти отпратио до граничног прелаза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сада одговористе сада на питање, пређите на следеће.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си ти организирао да се нешто уради том човеку везано за ауто уз моју дозволу наравно?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да. Али не знам на шта мислиш сада.

Јел у пољопривреди или?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, за њега, за потребе аута. Конкретно да ли си правио му приколицу да може што више ствари понет са собом.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па кад је селио, добро то је, то не сматрам, то је било за мене нормално да се њему радило, није ми било јасно да је то надокнада нека.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, нисам ја тебе то питао. Питам те само да ли је ово рађено.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И коначно, нисам сигуран да ли сам те разумео, јеси ли га отпратио ти са својим возилом до границе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте Ви одговорили господине Деветак и рекла сам да онда пређете на следеће питање. Кад одговорите у свом питању, онда више сведок нема шта да се изјашњава.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Милане да ли се сећаш 17-ог навече у управној згради тој функционално да је био неки састанак коме си ти присуствовао?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па кад, ако можда би по теми, овако не бих знао да ли сам, не сећам се него шта је била тема, можда ћу се онда сетити.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хитност решавања и сушења кукуруза је била тема и још пар, берба грожђа и тако даље.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не сећам се, али како би рекао не мислим ако сам био позван да нисам био тамо, али не сећам се детаља.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци мми да ли се сећаш да је код мене у кући био смештен Марин Видић? Боже овај Марин Маџаревић.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Марин Маџаревић, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли сам у том периоду док је он био с породицом код мене у кући понекад спавао и код тебе кући?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Имам само примедбу, кад се ради о удаљености зграде иако је то неважно што је споменуо нова управна зграда до механичарске радионице преко пута те старе максимално 100 метара, никако 500 метара, како је.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не, не, управна зграда.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Изјавио сведок, од главне нове управне зграде до старе управне и механичарске радионице максимално 100 метара.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Могуће, ја сам рекао 500 али онако произвољно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Има 3-4 куће свега између јел тако?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Могуће.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И 18-ог сам ја са сведоком контактирао и са покојним Римаром, седели су заједно увек непосредно пре поласка ових притвореника да тако кажем. Сведок се не сећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Оптужени Девчић нема. Изволите господине Шошкићу.

Адв. РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Молим Вас да ли сте на било који начин учествовали активно у овим догађањима у месту Ловас у погледу ослобађања самог села или на било који други начин?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не.

Адв. РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: А осим што сте радили на пословима на одржавању у тој радионици да ли сте учествовали у вршењу локалне власти у месној заједници?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не.

Адв. РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Да ли познајете Александра Николаидиса?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не.

Адв. РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Добро. Толико сам хтео. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Рекли сте да су биле те страже у селу пре почетка рата, да ли је неко од Срба учествовао у тим стражама?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па то Вам ја не бих знао рећи.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Да ли је у Ловасу било православно гробље?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Није.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: А црква православна?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Није.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Да ли знате ко је ослободио Ловас?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не знам.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Кажите тог 18-ог када сте дошли на посао?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: 18-ог?

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Да, 10-ог.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја мислим да је то око 7 сати ујутру, пола седам.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Кажете да је капија била закључана?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Колико дуго?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја нећу сад то 100% рећи, али ја мислим једно од тада када сам ја прешао преко у стару зграду, да смо ми сат-два времена сигурно.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Нико није улазио и излазио?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нико.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 19. маја 2011. године

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Да ли је и раније била закључавана та капија?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: А ко је закључавао и ко је имао кључ?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па видите, у тој згради су били, не у тој него у свим зградама смо имали портире-чуваре, који су били и затварали и отварали и тако даље.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Ко је тај портир који је имао кључ од тога?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Прије рата да сте ме питали ја бих то Вама знао рећи, али тада у тим збивањима, сад ћу Вам рећи, у тим збивањима ко је више био портир ко није, то више ја нисам знао јер то нису били запосленици задруге, јер код нас су портири били запосленици задруге, па смо се познавали. А сад ко је више био портир, то су мењали, био је, били су људи ови који су били у резерви и шта ја знам, ја знам да је био и овај Кресојевић Илија да је био некад на портирници, па Илија Воркапић некад био на портирници, али они нису били запосленици задруге, него су исто били у радној обавези или шта.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Па то вас питам. Значи, не познајете те који су закључали то?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не, тог момента не знам.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: А да ли сте се распитали чекате два сата да дођете на посао, ко је закључао знате?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не, нисам се ја ништа морао распитивати јер сам ја знао тај дан после подне да су људи улазили у ту радионицу и сада кад смо ми преноћили и кад сам дошао на посао, ја више у ту радионицу не могу и онда сам ја закључио да су ти људи унутра.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Да ли Вам је познато да су у Ловасу били добровољци?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Да ли познајете неког од њих?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја нисам по именима, да Вам право кажем не познајем, неке сам који су дуже били у Ловасу познавао и по виђењу и по имену би можда знао али пуно је њих било који су краће били у Ловасу и нису имали са многим контаката, додиром, јер

они нису долазили радити у задрузи нит сам ја водио у дневнику за рад и тако даље.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Да ли знате коме су припадали они?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја то могу казати после да знам коме су припадали а тада не. Тада не, нисам знао ни коме припада, чак нисам у почетку ни знао одвојити која је која војска, ко су резервисти које добровољци, које су војска, то све неке униформе више нису оне југословенске него неке маскирне и тако. А то ме није ни занимало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А коме су припадали? Кажете, сазнали сте после, па коме су припадали?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Једни су били «Душан Силни» , друго је била војска југословенска и трећи су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питао Вас је оптужени Николаидис за добровољце. Коме су припадали?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Како коме? Не разумем. Коме су припадали.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Команди, ко нам је био командант? Коме смо припадали?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Е не, не, то не знам.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Да ли познајете Мирка Јовића?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Како?

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Мирка Јовића.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Милорада Бастају?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Да ли је долазио у Ловас?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Јесте, долазио је, долазио.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Код кога је долазио тамо?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Е не знам. Он је долазио у Ловас, ја сам га једном видео јер у радионици је била кухиња где се ручало, ту смо сви ишли на ручак па и тог човека сам ја видео.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Па добро, да ли је Бастаја имао везе са Вама или са добровољцима?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не, не, са мном он нема везе. Са мном он нема везе, он је за мене непозната био личност, никаквих контаката пословних нисмо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како га онда знате? Којом приликом сте га упознали?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Кад сам видио ја тамо, онда су у кухињи рекли, неко је њега звао јел Бастаја или тако, не знам му ни име, него само мислим Бастаја и имао је браду црну онако, ето.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: А с киме је био? С киме сте га видели? Код кога је дошао?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Тамо у кухињи у радионици где се ручало, доручковало и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта као Бастаја?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Ето као човек један дошао тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чему је он значајан сад да каже «ено га Бастаја» шта?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Ја сам питао ко је тај човек ту што је дошао. Кажу то је Бастаја неки, то је из тог одреда «Душан силни» или тако. Оне жене које су тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли га виђали са Љубаном Деветаком?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нисам.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Значи, речено Вам је то да је из одреда «Душан Силни»?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не, не, није, него сам ја то после повезао наравно све. Повезао сам.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Хвала Вам. Немам више питања.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нико ми ништа није рекао, него те жене које су радиле у кухињи, онда пазите долазе непознати људи, ко је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Миљковићу јесте ли Ви имали униформу и оружје?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Ја нисам имао, ја сам имао радни мантил.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радни мантил?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неко оружје јесте ли дужили?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нисам. Ја сам имао пиштољ свој приватни и тако легално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли је Вама требала пропусница за кретање кроз село?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није. Добро. Реците ми да ли знате у Ловасу где је кућа Боре Кесера?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешавало у тој кући? Јесте ли Ви тамо одлазили? Шта је ту било?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Ја сам ту дошао да се пријавим, ту је полиција била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме сте се то пријавили када сте дошли?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја да Вам, ја не знам да ли сам том Девчићу Мићи се пријавио али некеме јесам од тих дечки што ми није значило важно, него Милане дошао си, дошао сам ја сам ту и мислим да сам и рекао за пиштољ и донео дозволу од пиштоља, ваљда сам и то, све да буде легитимно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Ви долазите сад у Ловас, распоређују Вас.

Радник судске страже: Извините што прекидам, ево управо из режије јављају да морате да прекинете суђење јер се не снима ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када се не снима? Овде само треба да гледамо у звезде кад се снима кад се не снима.

Мене занима шта није снимљено од овог задњег? Да ли је све снимљено или није? Може да се настави је ли? И реците ми када Ви долазите у Ловас да ли сазнајете шта се то десило у селу, Ви сте мештани Ловаса, шта је то се десило у селу?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја кад сам дошао, за мене је то само било важно и довољно каже у Ловасу је војска, нема никаквих проблема, треба сада ићи радити, посла има. Мислим да је било, да је један силос био гранатиран па је исцурило жито, јер је то после жетве било у складишту тих пољопривредних роба које су требале да се сачува и да се то приклони, али је за мене било довољно да је била војска. Значи, дошла је војска у село и биће све океј, ја више немам шта да мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да су неки Ваши мештани погинули, страдали?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па тог момента нисам чуо ништа. Тог првог момента.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то чули?

/
Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Е па то се онда касније овако међу нама када смо тамо радили шапутало, кажу погинуо је онај на улици, изишо је напоље и неко га упуцао. Па овај овако, онај онако и тако је то било, па куд излазе напоље, као не треба излазити, треба се пазити, али то смо ми тамо у задрузи у радионици, ти радници који смо били заједно причали о томе како је нека жена изишла из куће и пуцало се и каже неко је упуцао, ко, како шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је тачно Ваша канцеларија у тој радионици?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па то Вам је једна велика хала, а онда као на првом спрату је складиште резервних делова и та канцеларија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да су у тим неким канцеларијама изнад механичке радионице људи затварани? Или да су евентуално тада у том периоду када сте Ви били ту људи затварани?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Тада нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када јесу?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како кажете онда тада нису.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Е тако што сам ја касније чуо кад смо тамо радили, е каже, ту смо ми били каже довођени и тако разговарани, испитивани, али ја у те детаље нисам ни ишо. Наравно, то су били људи који су са мношћем радили Хрвати, који су у том првом налету, кажу ту смо ми били у тим, у тој радионици, то су као две канцеларије и ту смо испитивани, али то је можда било први дан, или други или пети, откуд знам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми и Ви сада, ко Вас распоређује шта ћете да радите када преузимате неку дужност?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Знате како је то било, ми смо, било је нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим на Вас конкретно.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па знате шта, мени је распоред давао посао, то јест проблеми у пословима. Агроном мени каже треба ми 5 трактора да иде на превоз. Ја морам њему да обезбедим 5 трактора. Да ли су исправни, неисправни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да скратимо причу, рекли сте да је Љубан Деветак директор задруге.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато на који начин је он постао то директор задруге?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Не знате ко га је поставио? Откуд он директор?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви знате ко је пре Љубана био директор?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Наравно да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама био директор пре Љубана?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Рендулић Адам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се распитали како постаде Љубан директор задруге?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Ту радите као неки посао и не питате ко га је поставио, откуд сад нови директор дошао.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па видим да су дошла нека нова времена. Видио сам ја то, али ја нисам то хтео пуно ништа да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви ништа не питате на који начин је постављен.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не, немам ја ни кога да питам, нити како би рекао, нити ја сам копетентан да неког нешто питам, мени је било добро и ја био сретан, ја дошао на посао, идем ја радит. А тај посао како би рекао сам већ тада радио преко двадесетак година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И реците ми у тој кухињи која се налазила тамо исто у склопу механичке радионе, ко се ту хранио у тој кухињи?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који сви?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Цело село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цело село. Реците ми да ли су ови добровољци «Душан Силни» се ту хранили?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Ту су се сви хранили али они нису били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који сви? Цело село. Да ли су се хранили Хрвати у тој кухињи?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Сви они који су са мном у радионици радили. А они који нису, који су радили напољу на терену њима се

носило. Било је возило које је развозило храну а сад како би ја Вама набројио имена и презимена, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми да ли знате Милана Радојчића?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте га виђали и да ли знате шта је он у том периоду радио?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па он је ја мислим у првом том моменту колико сам ја знао, био командир ТО у Ловасу. И ја немам с њим контаката око тога неких у почетку по питању мог посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, кажете знате Милана Девчића, Милана Радојчића, Љубана Деветака.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли они имали те беле траке око руке?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па није, тај дан кад, нисам је ни ја имао него само тај дан а после нисам ни ја. Не сећам се ни ови са мношћом што су радили, да ли су имали ту белу. Мени је тај само дан први био карактеристичан за ту белу траку и то сам меморисао, питао сам зашто та трака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То док сте отишли до тамо до милиције и шта сте онда?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: И вратио се кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли сте скинули ту траку?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је рекао да скинете?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сами?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли знате за још неку функцију Љубана Деветака у том периоду сем да је био директор задруге?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја не знам осим тога да је он био директор задруге, да ли је он неке политичке функције имао, да ли је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми је ли носио неку униформу?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја сам њега најчешће виђао кад је он долазио код нас у сусрет и то је обично било изјутра на блиц, он је знао доћ шминкерски, у ономе црном мантилу, шеширу црном је дошао да како би рекао, пита или о количинама роба, или он је ишао да, он је путовао човек, он је стално за мене био одустан. Он

за мене није ни био толико битан у процесу производње, јер је он са главним инжењером Римаром вршио координацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде су бројни сведоци били у овој судници, тврде да је он био командант села. Двојица оптужених који су припадници јединице «Душан Силни» такође тврде да је он тамо био командант, да је издавао њима наредбе.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Пазите, под термином командант или директор задруге, то је за мене било, он је био како би рекао, овако уврежено директор задруге у Ловасу, он је Алфа и Омега и прије рата. Знате? Све се врти око задруге, све се врти јер то је једна фирма која је моћна била као установа и онда је интересантна била за све структуре. После сам ја то тако доживљавао и њега, што ја, како би рекао, не речем да он није био и командант села, да он није био и доктор и учитељ и како год хоћете, немам ја ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте сада Ви мени ту испричали?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја, хоћу Вам казат да ја о томе командант села, за мене командант села може бити војно лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Војно лице. Рецимо командант, неки командант, то је за мене термин за неког официра и тако знате. Ја сам њега једноставно доживљавао као директора и он је имао свој тим с којим је радио и ја ту нисам пуно имао контаката.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми у том периоду када сте Ви били у Ловасу, значи од 15, 16-ог, да ли сте чули да су неки људи затварани негде?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, да. Кад сам ја дошао и тада када сам се ја дошао пријавити, први дан, онда је у месном уреду, то је једна зграда одмах поред те полиције можда једно десетак метара, наводно је ту био некакав притвор, затвор, шта ја знам. Тако сам чуо. Али тамо ја нисам ни улазио ни ишао, нити могу то. После се опет о томе причало, па сад више би могао по тој причи казати шта је било ту, него што сам ја тамо ишао и видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо нисте одлазили у месну заједницу?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нисам имао никакве потребе, то је била тамо месна канцеларија и касније је то наводно претворено у затвор или притвор а тамо по некој функцији или по некој потреби мојој није ни било места, нисам имао потребе ићи тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чусте ли ко држи тај притвор-затвор?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не, не.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 19. маја 2011. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли сте у овом периоду чули да су неки људи убијени у Ловасу?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Како? Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Врло јасно.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: У том.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Врло јасно. Ви долазите 15-ог и 16-ог, према наводима оптужбе и бројним сведочењима које смо чули у судници, у овом периоду је 27 људи убијено према наводима оптужбе. Да ли сте Ви сазнали за неко убиство?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: У току процеса да. Али рецимо тај дан или други дан мог доласка у Ловас, нисам ја чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког процеса? У току ког процеса? О ком процесу причате?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па живљења даље од 18-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Интересује ме, Ви сте неко ко живи у Ловасу од 15, 16-ог октобра, ја Вам кажем према наводима оптужбе и сведочењима рођака тих страдалих да је у овом периоду 27 људи убијено.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули Ви за то?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па чули смо ми за то одмах од 18-ог кад су ти људи одведени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, изоставите те. Заједно са њима према наводима оптужбе 47.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 27 мимо догађаја на минском пољу убијено, јесте ли за то чули?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Да чујемо.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па то сам ја чуо кад се то све збрајало у тој радионици кад смо били погинуо је тај, погинуо је на минском пољу, погинуо је овде, погинуо је онде. Ето тако сам то чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то збрајао?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нико није збрајао него смо ми шапутали један другоме кад чујемо "еј, је л' си чуо да је погинуо овај, је л' си чуо да је овај погинуо, погинули су неки на минском пољу, неки се бацио на мину у минском пољу" и тако даље, али то су све недифинисани разговори ко се убио, ко је кога убио, нема имена ко је кога убио, него има да је погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ко?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не знам. Знам ко је од особе из Ловаса, ко је од особе погинуо, јер ми причамо тај је погинуо ту, тај је погинуо на минском пољу, тај је убијен прије мог доласка, рецимо ја сам дошао рекао сам Вам, а неко је погинуо можда 01.10., 02.10., 03.10., ја сам чуо да су ти људи погинули, али нит' сам видио, нит' сам знао како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког 01.10., 02.10., 03.10?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па кад је био напад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није напад био 01.10., 02. и 03.10.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па не знам ја кад је био, ја кажем да сам ја 15.-ог или 16.-ог дошао у Ловас, значи да ли је од 01. до 15., 16. неко погинуо, то Вам говорим, ту ја не могу Вам рећи али сам чуо да је погинуло људи. Е сад да ли је то 10.-ог било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су неки људи вођени по неким гаражама, шупама, кућама у том периоду кад сте Ви били у Ловасу и да су тамо убијени?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не. Да су их водили у кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да су их водили у кућама нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У подрумима итд., да су?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не, ја сам чуо да је кад је било, а то је онда било тај дан кад је напад да су неки људи погинули у подруму, јер је као било чишћење па су бацали бомбе у подруме, у куће људи, а неко је био у том подруму ко је био тек погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми ово кад кажете Ви долазите тамо до механичке радионе, закључано, тамо после кажете излазе те неке колоне, да ли Ви то посматрате?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Него кад се отворила капија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то, на то и мислим?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Онда смо ми кроз прозор, јер се то види, то гледа тачно на ту капију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е то ми сад мало појасните шта сте то видели?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: И ми гледамо кроз прозор и кад излази колона људи и одоше низ цесту даље. И сад ми не идемо даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли била ту нека пратња оружана?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па било је ту људи, војске или шта ја знам ко је био с једне и с друге стране и то је све у мирном ходу ишло према цестом доле према једном брду и ми нисмо излазили из те канцеларије, гледали кроз прозор све док колона није отишла једно 50 метара и ми се вратили назад у радионицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели да ли је у тој колони неко повређен, да се тешко кретао?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Тешко су се они сви кретали, него смо видели кад смо прелазили преко цесте онда смо видели отиске ноге, патике и то, крвава патика. То је било на асфалту, то смо ми видели, а ко је, чија је, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули у том простору у коме Ви иначе радите да ли су ти људи ту малтретирани, убадани ножевима?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: То ја не знам, али сам чуо да јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте чули? Од кога?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Како да Вам кажем, тешко је мени именовати особу, јер није то разговор био мене и једне особе, него нас ради у радионици 30 људи и свако нешто "чујем ово, чујем оно" и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам рече да ставите Ви ову белу траку, од кога сте то чули?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Рекла ми је прва суседа комшиница моја, одмах преко пута она кад је видела да сам ја дошао она је одмах дотрчала код нас, одмах преко пута, "Стигли сте? Јесмо", ја и супруга. Рекох "Шта је сад ту"? Каже "Види војска је ту дошла, треба сад да се пријавите, идите у полицију код тога Боре Кесера ту у кући пријави се" итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то знам, већ смо слушали. Чланови већа имају ли нека питања? Изволите даље да ли има питања од других бранилаца? Само редом да идемо, ево колегиница.

Адв. МАРИЈА ИВАНОВИЋ: (Бранилац оптуженог Милана Радојчића). Ја ћу само кратко, реците ми, рекли сте да сте у Ловас дошли 15. или 16.10.1991. године, па ми реците када сте први пут Милана Радојчића видели након тог периода, у односу на тај период?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па видео сам га одмах тај дан кад сам се ишао пријавити.

Адв. МАРИЈА ИВАНОВИЋ: Реците ми, рекли сте да је био командир ТО и да ли сте Ви сигурни у то или је то Ваша претпоставка у том тренутку када сте Ви то чули?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Причало се.

Адв. МАРИЈА ИВАНОВИЋ: Ко Вам је, од кога сте сазнали, од кога сте то тачно сазнали?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Опет нема особе конкретне "Еј Милане, Милан Радојчић је командант ТО", него «тамо ти је ТО, Милан ти је командант». То је онако у жаргону.

Адв. МАРИЈА ИВАНОВИЋ: Ако сам Вас добро разумела, пошто сте у село дошли 15., 16. и након тога претпоставка по причама у селу, Ваша претпоставка је да је Милан био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је објаснио, немојте да окрећете сад питање да добијете одговор који Вам одговара.

Адв. МАРИЈА ИВАНОВИЋ: Имам само још једно питање. У том периоду Милана Радојчића да ли сте видели да је некад учинио неко кривично дело, неком нешто нажао а да сте Ви видели, чули?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не. Он је био овако фин, углађен дечикић са манирима у цивилству, сад после нисмо имали контаката.

Адв. МАРИЈА ИВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите господине Вукотићу.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Хвала. Ја сам адвокат Војислав Вукотић – бранилац оптуженог Жељка Крњајића. Ја бих Вас молио најпре да нам кажете да ли сте видели Жељка Крњајића у десетом месецу 1991. године у Ловасу?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја не знам, ја сам њега видео у Ловасу, али ја нећу, значи био сам већ у Ловасу, али он је дошао, био је шепав. Е сад, да ли је то било 20.-ог, да ли је то 10 дана горе или доле не знам, само знам да је дошао и да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта 10 дана горе-доле, после Вашег доласка?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, да, после мог доласка.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: После Вашег доласка?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, да, кад сам ту. Е сад, ја не могу казати да ли је то 5 дана по мом доласку или 10, али видео сам га у Ловасу, са ногом је био рањен, шта је било не знам.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала. Да ли можете да нам кажете да ли познајете Бранка Божића?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, из Ловаса Бранка.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да, из Ловаса?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, како да не.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А да ли знате кад је он дошао у Ловас?

/
Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Е не знам, не знам, али је дошао после мене, заправо ја сам прије њега дошао у Ловас, прије Бранка Божића, али датум не знам, исто је то било све, да ли је то било у десетом или у једанаестом месецу, али прије да је било касније, прије да је било у једанаестом месецу него у десетом, не могу казати.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро. Господине Миљковићу, немам за Вас више питања, хвала Вам на одговорима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, не чујем Вас.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Кажем немам више питања, захваљујем на одговорима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље од бранилаца има ли неко питања? Од оптужених има ли неко даље питања? Пуномоћник оштећених.

НАТАША КАНДИЋ: Добар дан, ја сам Наташа Кандић. Питала бих Вас како сте Ви знали да се позив за 17. поподне односи само на мушкарце до 50 година?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Зато што сам их питао.

НАТАША КАНДИЋ: Кога?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па те мушкарце који су чекали. Ви нисте били ту сигурно. Ја идем с посла из задруге, из радионице, идем с посла негде 5, 6 сати после подне и на клупи преко пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо то, каже да је чуо добошара и питао је те људе који су.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Питао сам те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми ти људи јесу ли то Хрвати.

НАТАША КАНДИЋ: Не, није чуо добошаре.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нисам ја чуо добошара, нисам ја чуо.

НАТАША КАНДИЋ: Не, молим Вас, он је срео човека коме је рекао да не треба да иде зато што има више од 50 година. Молим вас не, рекао је да је срео човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има у транскрипту тачно шта је рекао.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Информисао.

НАТАША КАНДИЋ: Информисали сте? Ја само питам где сте Ви то сазнали за тачно, пошто нисте чули добошара, где сте чули?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Видите како, ја идем с посла и преко пута те радионице има једна клупа, ту је било 5, 6, 10 Хрвата познаника, чак и генерација мојих и ја прелазим код њих и питам

шта се ви скупљате ту. Па каже "нису чуо морамо сви до 50 година на радну обавезу".

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И је ли кад сте видели, Ви сте видели те окупљене људе колико сам ја разумела?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Десетак људи је било, то је почетак окупљања, није то било пуно, десетак људи је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли то били Хрвати?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Хрвати да, можда је био још неко, али шта ја знам, нисам их ја бројао.

НАТАША КАНДИЋ: А у то време колико сте Ви имали година?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја сам имао 45 година, тако нешто.

НАТАША КАНДИЋ: А је л' се на Вас није односило?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја сам већ у радној обавези.

НАТАША КАНДИЋ: Они су, вероватно је и међу њима било они који су?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не, они који су радили су сви још на радном месту, а ови сад што долазе ти нису радили, они ће тек радити.

НАТАША КАНДИЋ: Али ко је Вама рекао да се то односи само на оне који не раде, који немају радну обавезу?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не, то нико мени није ништа рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Тако да се није односило на Вас?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Ја сам позван на посао још 17.10. позван да идем у радионицу да идем на посао и то је за мене трајно, нема више одустајања, нема мене више ко звати, ја сваки дан долазим на посао.

НАТАША КАНДИЋ: Да, да, разумели смо то, ја само питам да ли Вас је неко обавестио о овим критеријумима како то да се не односи на све, ето и на Вас?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не, не, никаквих није објашњења нити бих ја о томе шта знао да ја нисам прешао преко и питао те људе шта ви чекате ту. Кад сам ја њих питао шта ви чекате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање гласи ако је речено мушко становништво и то тако зашто се и Ви нисте ту окупили, зашто се нисте прикључили тим људима који чекају?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па знате зашто, зато што сам ја мислио да ови људи се зову на посао, каже требамо сви који до 50 година да се јаве на радну обавезу да дођу радити у задругу. Па шта ћу се ја јављати кад ја радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било ту међу окупљеним људима још који су радили?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико од њих није био запослен?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нико није био запослен, јер они који су радили они су заједно са многим иду кући сада, не могу се они окупљати, ти који су радили они иду кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи окупљени хрвати који нису радили?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Који нису радили наравно. Не знам да ли сам ја добро рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли уопште знате колико је људи ту било окупљено?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па кад би онако, ја то отприлике бих рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Не, рекли сте да сте Ви видели десетак, али знате ли уопште колико их је било окупљено?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: То знам сутрадан, али знам онако да ако могу проценити, али не могу избројити, јер тада кад сам ја њих видео десетак то је почетак окупљања.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Накнадно, сутрадан да ли стоје и даље та Ваша запажања да су то само били они који уопште нису радили, значи нису имали никакву радну обавезу?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, тако мислим, да тако мислим.

НАТАША КАНДИЋ: Знате шта бих Вас питала. Како то, на основу чега сте одлучили да идете у Војводину?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Зато што ми је жена из Војводине.

НАТАША КАНДИЋ: Из Војводине? А како сте одлучили баш да се вратите тада? Молим Вас у чему је сад проблем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви нон-стоп тако протестујете, нико Вам не даје реч господине. Па не даје Вам реч а Ви протестујете. Ви не протестујете чујете у овој судници и нека друга питања па Вам то не смета, чим она поставља питања Вама то смета. Немојте убудуће да узимате реч без мог одобрења, ето толико да не дужимо.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми шта је то одлучило да се Ви баш тада вратите у Ловас?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Знате шта је одлучило, ми који смо, нисам само ја био, ја сам се тамо сретао и са људима из Опатовца, из Ловаса итд., па смо се скупљали на пијаци тамо, тржница тамо

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 19. маја 2011. године

/
где се, па питамо шта је, како, је л' се може, куда се може и тако и онда 15.-ог ваљда, мени каже тако неко опет, кад би ме сад питали ко је од њих 5 мени рекао "Милане, у Ловасу је војска може се ићи у Ловас" и ја одлучим да идем. У ствари, нисам ја још.

НАТАША КАНДИЋ: Која војска?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Југословенска. На коју сте Ви мислили војску?

НАТАША КАНДИЋ: Кад сте чули то на пијаци, да ли сте чули шта се догодило у Ловасу?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Није о томе ништа. Па видите, није се могло ни чути шта се догодило у Ловасу, јер никакве информације ми немамо о збивањима не само у Ловасу него уопште на том подручју вуковарском, не знамо ми шта се дешава, него ми тако идемо, пипамо где, гледамо телевизију, на телевизији нема ништа о догађајима, нигде, не само у Ловасу. Кад сам ја чуо да је војска дошла у Ловас ја још увек нисам хтео да идем кући него супруга је инсистирала "Ајмо ми кући, ја нећу ту више да будем, ја ту не могу, мени је дуго", ми смо били петнаестак дана и више одсутни од куће и тако сам ја пристао да онда 15.-ог или 16.-ог вратимо се.

НАТАША КАНДИЋ: Сад кажете док сте били у Војводини ништа нисте знали?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Ништа.

НАТАША КАНДИЋ: А кад сте чули да је било неких убистава до пре Вашег доласка?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Само кад сам дошао онда сам то чуо у селу од људи, а док ја нисам дошао у Ловас никаквих лоших вести нема.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, значи кад сте дошли, значи одмах кад сте дошли?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не може се одмах, одмах нисам с никим ни попричао.

НАТАША КАНДИЋ: Па отприлике кад?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: То на послу се највише чуло кад смо ми радили по 10 сати у тој радионици па око тих стројева онда је ту било људи тридесетак, педесетак.

НАТАША КАНДИЋ: А сад реците ми је ли то имало неког утицаја на Ваша осећања, сигурности?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сад његова осећања.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 19. маја 2011. године

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас морам да питам, каже "био сам срећан, пресрећан што сам дошао и почео да ради".

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље са питањима, ја немам ништа од његових осећања после једнога дана да ценим.

НАТАША КАНДИЋ: Ви кажете, потврдили сте на питање оптуженог Деветака да је Марин Маџаревић спавао код њега, а понекад и код Вас, а зашто?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љубан Деветак.

НАТАША КАНДИЋ: Љубан Деветак?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Љубан је то једанпут или два пута наишао да спава, а Марин је спавао код њега, у ствари код његове пунице је спавао.

НАТАША КАНДИЋ: А је л' има он своју кућу?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не. Он је имао родитељску кућу, али није.

НАТАША КАНДИЋ: Родитељску кућу?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Имао је Љубан родитељску кућу, али није живео у њој, него је живео код пунице, код женине маме, а у ствари то је, ту је он кућу и направио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте на предмет оптужбе се концентришите, где је неки Марин спавао потпуно је ирелевантно, јер господину Деветаку би 90% питања одбила а сада да расправљамо где је ко спавао.

НАТАША КАНДИЋ: Мислим да је то важно јер показује зашто неко иде код неког да спава, показује на атмосферу, каква је клима у селу. Није уобичајено да људи иду и спавају у туђим кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има овде много озбиљнијих ствари у овој оптужници него где је ко спавао. Идемо још на питање следеће које се односи на оптужбу. Ако немате да завршавамо.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, рекли сте нешто па сам хтела само да Вас питам за разјашњење. Рекли сте директор задруге и пре рата и после рата био је алфа и омега, ту само реченицу да не идемо на оно даље. Шта је после рата кад сте Ви дошли у Ловас ко се питао, да ли је та, да кажем та позиција директора задруге остала и даље, да ли се он питао за све у селу или од раније?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, за све се питао.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, ништа више немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пошто нема више питања, реците на питање оптуженог Александра Николаидиса одговорили сте да нисте питали то што је закључана врата тамо где се улази у машинску радионицу. Да ли имате објашњење зашто Ви не питате то?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па зато што сам претпостављао да су ти људи тамо од јучерашњег дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али Ви сте говорили да су дошли окупљени због неке радне обавезе итд., зашто Ви не питате рецимо директора задруге што је ово закључано не могу да уђем на посао где радим?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Зашто ја да питам директора задруге, ја идем тражити агрономе с којима ја сваки дан правим распоред и тражим њих да видим објашњење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда зашто никог нисте питали зашто нам је закључан радни простор не можемо да уђемо?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па морамо да идемо у просторије старе задруге?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Ја мислим да сам ја то рекао али није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Ја кад сам видео да је закључана капија, је л' Вама некад у животу било да осећате нешто немо, да се нешто није нормално, јуче су ми били ту ови мештани, а сви су ишли у ту радионицу и ја сад закључујем ту нешто није нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли питали?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Чекајте. И ја идем сада у радионицу тамо преко где су агрономи и долазим код њих, они седе њих четири, пет и гледају један у другог, сви ћуте. Ја кажем "шта је ово".

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чује се то што машете рукама, реците шта?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ништа нису рекли, рекли су ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па изговорите због транскрипта, ово се снима, ово што Ви причате и ово то се не снима.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па рекли, али нису ми ништа рекли, рекли су да ћутим, али мимиком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћутите?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Тако је, али мимиком су ми рекли па зато и ја вама показујем како су они мени рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не могу ја, сутра се то прекуцава то што Ви машете?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Онда ћу Вам рећи, како да кажем Ви мени реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћутите, је ли?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да ћутим, не питај ништа, али то они нису изговорили, то ја сад изговарам, је л' тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро. И Ви и даље не питате?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто не питате Љубана Деветака, он вам је главни алфа и омега директор?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па није он тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Није он сад са мном тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тад у том моменту, али да ли га питате данас, сутра?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па кад сам ја видео кад је тако она изашла онда ја немам шта питати, онда ми је све јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта Вам је то било јасно?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па видим да су људи злостављани, видим папуча тамо крвава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли питате после где одведоше људе?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Ма ништа нећу да питам, касније чујем након пар сати или сутрадан убијено 5, 10, 15, 20 људи колико на минском пољу и ја више где се убија не питам зашто је ко убио, боље да ништа не питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то био неки страх?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако се пита шта?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па шта ја знам људи ту где се гине ја ту се слабо сналазим, него ћутим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Господине Миљковићу, само кратко да појасните у односу на питање оштећеног где сте одговорили да се директор задруге за све питао у селу. Кажите ми, тако сте рекли?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нормално.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли се он пита за исте ствари и у рату и ван врата, да ли ту постоји нека разлика?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Видите, ја да појасним мало тај однос.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И конкретно зашто се пита ето појасните то?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: То је тај осећај ја носим од млађих дана својих, јер код нас у селу је тако било, директор задруге, учитељ, не знам то су били људи који се све питало, чак и неке приватне ствари се ишло питати као он је најпааметнији па ће те саветовати и ја носим тај осећај да и други тако мисле.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: А да ли је он такав, да ли се то њега пита, да ли је то исти сада случај као што ја носим такав осећај шта је за мене директор задруге.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То је значи Ваш осећај?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: То је сад овако произвољно.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И кажите ми само да ли сте Адама Рендулића виђали по повратку, значи после 15.10?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Кога?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Адама Рендулића?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Хвала.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Мислите кад сам се ја вратио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се Ви плашили Љубана Деветака да га питате што бре затворише ове људе у дворишту механичке радионе, закључано, не могу да уђем на посао?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па нисам, знате опет Вам кажем зашто ја њега нисам морао питати, зато што сам ја видио зашто је било закључано и мени је све било јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Миљковићу, значи Ви сте знали зашто су ти људи закључани?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Ма не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па зар не питате, Ви кажете "зато што сам знао да је закључано", а ја Вас питам зашто су закључани, а не да су закључани?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Зашто су они били закључани ја то нисам питао из тог разлога што сам видио да нешто није, то сам већ

рекао, да нешто није у реду. Пређем код колега агронома питам шта је, каже "немој ништа питати".

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а зашто неко ко је директор задруге и како Ви кажете алфа и омега, зашто њега не питате?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Откуд ја знам где је он, ја њега некад нисам видео по 10, 15 дана, а није ми ни требао, што ћу га гледати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где то нисте га видели по 10, 15 дана од 15. октобра?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па не мислим на тај конкретан дан, него у току процеса свог живљења у Ловасу у тих дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим ја на Ваш процес живљења у Ловасу, интересује ме од 15.-ог кад сте дошли?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Ја њега нисам тај дан видео, нити сам га тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли га питате после тога?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нисам га хтео питати, нећу ја да питам. Пазите, ја не знам како да Ви уђете у моје размишљање, ја неке ствари не питам, ја и сам покушавам да закључим и да дођем до неког размишљања и закључка, значи што ја морам питати, нисам ја први разред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он има право на допунска питања, предложио је сведока.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То кад сте се вратили у задругу тај 18., кажете ови су отишли овамо а Ви сте се вратили, кога сте затекли у задрузи?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ја не знам, никога ваљда.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Нико није био у задрузи?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Само клупе су биле неке у дворишту и ја сам отишао горе у канцеларију.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не клупе, него људи?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нисам ја никог видео, ја сам одмах отишао горе у канцеларију и људима дао распоред и ништа ја по дворишту ни по.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели по дворишту да је криво'?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не, није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, није било?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли неко то опрао или је било пре тога, да ли сте питали неке, тамо има кухиње, да ли сте питали оне куварице?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Јесте, јесте, било је крви, али је то све опрано, али то нико од нас који смо дошли тамо тада није видео, није било крваво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али чули сте да је било крви?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не кажем ја да није било, било је приче да, да, како да не.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Од људи значи нико није био тамо кад сте Ви ушли?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нико, ја никог видео нисам нити ми се неко обратио, нити сам ја коме се обратио, јер кад би био неко вероватно би била нека комуникација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Шта сте причали са Љубаном Деветаком након тог 18., шта се то издешавало?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Нисам разумео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не чујете, је ли?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Шта сте причали са Љубаном Деветаком након 18. и убиства ових људи на минском пољу?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: А кад бих ја с њим причао, кад бих ја с њим причао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте били с њим у контакту, спавао код?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Кад је он спавао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Схватила сам да сте били блиски, схватили сам да сте се познавали доста добро?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па да познавали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте икад нешто с њим причали о убиствима било којим у Ловасу?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Никада?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли имате објашњење зашто и после овог догађаја за који тврдите чули сте страдали неки Ваши мештани, зашто нисте питали Љубана Деветака?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Па ево сад ћу Вам рећи. Никог ја ништа нисам хтео да питам и од свега тога непитања ја сам 1993. године у шестом месецу добио мождани удар, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нисам разумела, али добро.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да ли још треба да појашњавам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате више да појашњавате, довршено. Каже од тих непитања он је добио мождани удар пошто никог ништа није питао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Милане молим те реци ми у току октобра месеца 1991. године и даље до конца 1991. године да ли си одлазио на економију горе?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, повремено да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си путовао за Шид доста често?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Да, често.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си морао проћи крај економије?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Јесам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си икада чуо, видео да негде у близини економије постоји некаква гробница?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си икада чуо да сам ја у децембру месецу од стране војне полиције ухапшен и одведен у Нови Сад у затвор?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Ја сам нешто чуо о томе, али нешто сам чуо, али немам причу о томе, нешто је било, каже "еј ухапсила војна полиција Деветака".

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли сам ја био у затвору у Новом Саду и одсутан дуже времена из задруге?

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Ја сам већ рекао да је било дана када ја Деветака нисам видео и по 10 и по 15 дана, а да ли је то тада било то ја не могу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Довршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Миљковићу, можете да идете.

Сведок МИЛАН МИЉКОВИЋ: Хвала.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан госпођо Ловрић, је ли Вама право име Ката или Катарина или тако нешто?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ката.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Име оца?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Стипо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Стипе. По занимању сте?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте, домаћица је ли?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Радница сам била, а сад сам пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању радница, сада у пензији. Где сте рођени?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: У Босни, у Босни и Херцеговини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, место рођења?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Општинан Прозор, место Прослап.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Општина Прозор, година рођења?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: 1954.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођена 1954. године. Адреса пребивалишта?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Сада Првомајска, јој извињавам се ЈНА 5, ЈНА 5 а Равно Село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Равно Село, је ли, реците ми да ли сте у неком сродству или у завади са Љубаном Деветаком, Миланом Девчићем, Миланом Радојчићем, Жељком Крњајићем, Миодрагом Димитријевићем, Дрком Перићем, Радованом Влајковићем, Радисавом Јосиповићем, Јованом Димитријевићем, Сашом Стојановић, Драганом Бачићем, Зораном Косијер, Петронијем Стевановићем, Александром Николаидисом?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не.

Са оптуженима несродна, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да дајете исказ, положићете заклетву прочитавши тај текст испред Вас.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Заклисем се да ћу о свему што пред судом будем питана говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пред Вишим судом у Београду води се кривични поступак против ових 14 лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, предмет оптужбе је страдање 69 цивила хрватске националности у месту Ловас, у октобру и новембру месецу 1991. године, односно страдање цивила приликом напада на Ловас, затим убиства, противзаконита затварања, телесна повређивања цивилног становништва у овом периоду и страдање цивила приликом овог догађаја на тзв.минском пољу. Овде је вас бранилац опт. Љубана Деветака, адв. Бранкица Мајкић, предложила за сведока, па ћете испричати у том периоду да лис те Ви били тамо и све што Вам је познато у вези овога што је предмет оптужбе.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Овако, мислите напада на Ловас, као то да испричам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све ово што сте чули да је предмет оптужбе. Ако Вам је лакше да бранилац поставља питања, да Вас.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па лакше ми је, ја не знам сад шта да Вам испричам пошто прва три дана и када је био рат у Ловасу ја сам са мужем била у Земуну, он је био код доктора Деклеве ради ноге и та три дана смо били у Београду овде код рођака, тако да сам почетак тог, та три дана нисам била у селу, тако да о томе не могу ништа да кажем. Лакше ће ми бити ако ми поставите питање, јер ја не знам шта да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите. Јесте Ви иначе рођени у Ловасу?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не, ја сам рођена у Босни и Херцеговини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не, то сам, извињавам се, од кад сте живели у Ловасу?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па 30 година сам удана у Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми, добар дан госпођо Ловрић, Бранкица Мајкић. Ја бих Вас најпре питала од кад живите, од кад сте живели у Ловасу, од које године?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: У Ловасу сам живила од 1975. када сам се удала.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 19. маја 2011. године

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И осим, односно колико је трајао тај боравак Ваш у Земуну, јел су то само та три дана или сте дуже нешто одсуствовали?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па отишли смо пре, 10 дана смо били у Земуну, значи 3 дана се, након три дана од тог рата у Ловасу смо дошли кући.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Вратили се, да ли можете да ми кажете, значи у септембру и октобру 1991. године, оно што је Вама познато, какво је стање било у селу? Мислим да ли је било некаквих инцидентних ситуација, да ли сте приметили присуство војске?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да. У селу је била тако су барем рекли ја се сад не разумем, али прво је била војска хрватска војска, била је пуна школа хрватске војске, мислите пре него што је.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Пре 10.10. овог дана када је био напад.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: 10.10. да јесте. Била је прво хрватска војска у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад, кад ово причате морате да причате када?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Добро. Мислим да је хрватска војска била у селу још у петом месецу, још у мају. У мају, а ја сад се стварно не сећам до којег месеца су били, не могу да се сетим до којег месеца је та хрватска војска била у селу, али мислим да барем три месеца су били. Значи до осмог месеца сигурно.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли Вам је познато да су у том периоду држане какве страже у селу

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, јесте, држана је стража наводно биле су страже, наводно су се људи у селу плашили неке војске, тенкова не знам ни ја чега су се плашили, и онда су стављали барикаде, секли су нека дрвећа и забрањивали су улаз у село јер сећам се и мој муж када је хтео да изиђе и села и тако питали су га куд ће, шта ће, не сме у њиву, не сме у виноград, е сад ја не могу тачно да кажем да ли је то био осми месец, девети месец, углавном ту негде пред било је.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли Вам је познато нешто о томе да је било преговора са војском ЈНА?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Јесте.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И одакле Вам је то познато?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Овако, не са војском извињавам се, преговора са војском сам чула, али не могу да тврдим је требало да буде, наводно је требао Аца директор тада још значи, требао је

наводно је трабао да преговара са војском и причало се да он није хтео да пусти војску у село нити да преговара и да је због тога уствари да је због тога су стављене те барикаде и то да та војска не би дошла у село, значи то је било, тако је се причало, ја не могу то да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога Ви то сазнајете?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: У селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: У селу се тако причало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, мислим ја то не могу да тврдим, али се навелико то причало по селу.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А кажите ми је ли било неког преговора у Вашој кући, са ким сте Ви живели?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Јесте. Јесте, када је већ можда је то било и месец дана пре него што ће се тако то заратити, у нашој кући је био састанак између Хрвата и Срба, између сељана, сељани су се састали код нас у кући било је негде 15 људи можда тако, сад баш. И уствари код нас су се договорили пошто је наша кућа у центру, вероватно због тога је био састанак код нас, договорили су се људи да нико никога не дира, осетило се да ће нешто се дешавати вероватно док је, људи су причали између себе да нико никог не дира, да без обзира шта да се деси да се село чува, да се људи пазе и чувају међу собом. Међутим, већ дотле нисам баш приметила да су се нешто много људи дружили и то јер чим је ХДЗ почео и дошао на власт већ су се осетиле неке тензије и већ нису људи већ били оно што су били пре тога.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А процентуално какав је био састав становништва, мислим на национални састав?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па можда 30% не знам да ли и 30% је било српског становништва, а ово друго су били хрватско становништво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 30% српско је ли?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па тако мислим отприлике, сад можда ни то нисам сто посто сигурна, али.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А кажите ми да ли је Ваша кућа страдала у овом периоду?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Није. Извињавам се, када је тај ХДЗ-овска војска била тако да назовем хрватска војска, када су ишли кроз село и то, нама је неко запалио задњи део куће где су нам стројеви,

машине, слама, детелина и то, неко је запалио, ја не могу сад да тврдим ко је запалио углавном у то време смо запаљени пред рат смо запаљени.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Који је то месец ако можете да определите?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: То кад смо ми запаљени мислим да је то био још смо ми радили у творници, мислим да је био осми месец.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли се сећате из тог периода да ли је још да кажем нешто запаљено, значи пре 10.10. у Ловасу?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не, не сећам се пре тога ништа.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не сећате се, добро. Кажите ми даље када сте се вратили, уствари јесте сазнали ко Вам је запалио кућу?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па званично никад нисмо сазнали, пошто је дан пре тога падала киша претпостављамо да се није могла сама слама запалити јер је све било мокро около, звали смо тадашњу полицију да се види по траговима, међутим један од тих полицајаца нам је рекао да нам је то најмање што нам се може десити.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми даље да ли Вам је познато да је пре 10.10. било Ловас био гађан или гранатиран?

Констатује се да је приступила адв. Бранислава Фурјановић у 11,19 часова.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не сећам се.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Пре 10.10.?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Пре 10.10. не сећам се да је било гранатирано.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, 13.10. ако сам Вас добро разумели Ви сте дошли у Ловас?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Дошли да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да нам кажете како сте дошли у смислу да ли је било неке контроле?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Дошли смо до Шида ја и муж смо дошли до Шида и ту су нам рекли да ћемо тешко ући у село јер је већ био полицијски час. Било је негде шест сати. У Шиду мислим да је то месна заједница не знам тачно поред семафора у центру, требали смо да извадимо пропусницу, међутим то је било већ касно тако да ми уствари нисмо онда ни добили пропусницу и ишли смо на своју руку, ја и муж смо на своју руку ушли у село, вратили смо се кући на

своју руку без пропуснице, јер у то време више не можеш да добијеш пропусницу када је већ шест сати, ноћ, полицијски час је био у селу, ми смо дошли кући.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, и након доласка да ли можете да нам кажете какво сте стање затекли у смислу да ли сте приметили присуство војске да ли сте почели да радите у селу?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, у нашој кући је било смештено два камиона војска, моји свекар и свекрва су били у летњој кухињици, војска је била у кући, мада спавање у кући само је једна соба била да спавају, а ово друго је било под шупом и на тавану и то. Приметила сам један тенк је између наше и Љубанове куће био, а један тенк је био доле, то се сећам на игралишту. И било је доста овако лица у униформи, и ту ноћ прву ноћ кад смо спавали у кући, добро војска нас је пустила у кућу, када је свекар рекао да су то син и снаја, и када смо показали папире да смо били на лечењу, онда су нас пустили у кућу и ту ноћ је се из наше куће јако пуцало, а сада ко је пуцао, на кога је пуцао не знам, нисмо смели излазити ван.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми да ли сте радили у овом периоду након што сте се вратили у Ловас?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не, ми смо сви престали у творници радити.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Мислим после 13.10. по повратку након повратка из Земуна?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: У творници више нисмо радили.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А у самом селу, у Ловасу?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја сам ишла да радим у кухињу, добила сам наређење као војну обавезу, не само ја него смо месец дана три, па жене, па други месец три, мислим да смо добили наређење из месне заједнице као војну обавезу да морамо ићи да кувамо за војску и тако, да радимо уствари да радимо.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли се сећате тада ко је био на челу месне заједнице?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Мислим да је био Ђуро Продановић.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А кажите ми значи радили сте искључиво у кухињи?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: У кухињи да, и то месец дана сам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ко је поред Вас радио још?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Поред мене је радила Мара Вукас, Аница Миљковић, ми смо били у једној смени, и Мира Амбринац.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И за кога сте Ви кували да кажем тако?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ми смо кували за негде око 300 војника, била је војска око 300 војника, ми смо за њих кували.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми осим те обавезе у кухињи, да ли Вам је познато да су мештани у то време радили још на неким местима.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Јесте.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Конкретно мислим да су били у обавези да раде у пољу и на другим задацима?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Јесте, неки су имали обавезу да беру кукуруз, неки да раде у задрузи и тако, мислим да је било више жена, све жене су уствари имале неку функцију, чини ми се да тако је било, радили су, добијали смо као плату, добијали смо бонове за тај рад и за те бонове смо могли нормално месец дана да живимо.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Је ли ту било некакве разлике по националној основи, односно да ли су сви мештани радили?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ту где смо радили, радили смо нема везе ко је шта, значи било је и Хрвата и Срба.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јесте за те бонове које спомињете могли да купите нешто?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Јесмо, ишли смо у послугу и шта нам за кућне потребе куповали смо.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, да ли сте радили и 18.10.1991. године, да Вас не везујем за датум, то је дан када је било страдање људи?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Јесам да, радила сам то јутро када сам дошла на посао у 7 сати смо долазили, сада да ирпричам шта је било. Дошли смо на посао и у дворишту је било јако пуно цивила седели су на клупама, а на ходнику те зграде су биле вреће са песком и ту су били војници са пушкомитраљезима, не знам ја сад нешто јесте, неке веће пушке су биле углавном. Ми смо нормално прошле да радимо, нисмо знали о чему се ради, видели смо да су људи ту, ја сам мислила да људи иду на посао, или не знам где треба радити, међутим неко је, војници су почели да испитују једног по једног човека, да их испитују, сећам се видела, то сам видела да је један човек добио батине, то је Марин Маџаревић, то сам видела зато што је у кухињи испитиван и негде око чини ми се сада, можда не баш, око пола девет – девет је дошао Љубан Деветак, дошао је тамо и тражио је око 30 или не знам више, не могу се тачно сетити, али мислим да је тако нешто му је требало око 30-так људи, ја сам тако

разумела сад можда не знам да ли сам, тако му је требало и тражио је да добије те људе пошто је он био директор задруге да му људи раде у задрузи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога је то тражио?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Од војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ког војника?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објасните ми ту ситуацију.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога је, где је то место.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја ћу рећи шта сам ја чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, па Ви причате тражио је Љубан Деветак 30 људи.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада објасните где се то дешава, где он тражи, да ли сте Ви били присутни?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Јесте, у тој задрузи где су ти људи седели, ми смо имали кухињу, ту смо кували, ја сам чула када је Љубан, ја не знам сад шта је тај од војника, мислим ја се у те чинове слабо разумем, ту је било доста војске и било је више војника када је Љубан пришао и тражио је људе за рад и од њих, од тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао тај имао неки чин или шта се ту дешава, је ли то био неки добровољац, је ли био неки?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Е то је сада проблем што се ја не сећам, не разумем се у чинове и не сећам се, знам да је углавном пар војника је ту стајало, не само један када је Љубан са њима причао, ја сам пролазила и онда је Љубан се обратио нама, након тога што сам чула ја сам нормално прошла нисам стајала ту, ишла сам тамо да носим или лук или не знам шта, ми смо углавном кувале па смо пролазиле стално кроз ходник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И чујете у том пролазу да он тражи?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: И ту сам чула у пролазу да он тражи људе за рад и након можда пет минута је ушао у кухињу где ми радимо и рекао је цуре тражите и ви, можете, тражите по којег човека да помогне вама. Ја сам рецимо лично тражила свог комшију, он је дошао, ја сам то све схваћала као да су то људи дошли да се ту распореде за рад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког комшију сте Ви тражили?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Вјекослава Балића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вјекослава Балића, од кога сте то тражили?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Исто од тих људи од кога је и Љубан тражио, онда, јер је Љубан нама рекао да ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Ви знате од кога тражите то?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, то су била три војника, да ли су имали чинове или не, ја се тога не могу да сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Ви њима кажете?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја би да узмем ако могу овог комшију Векослава Балића да ради са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да га узмете, шта он Вама одговара?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, ако може да изиђе са клупе, они су људи седели на клупама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта он Вама ту каже?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Прозвао је Векослава Балића и гурнио га на мене и рекао је «ево помоћи ћеш комшиници», ево ја то не лажем то су све колегице које су тамо са мном радиле, оне су то видјеле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што Ви тражите да узмете, је ли тај човек дошао ту нешто да иде да ради.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да ради да са нама у кухињи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Ви сад одједном тражите да узимате њега, ако је дошао да ради, приђете Вјекославу па га зовете?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Он је седео, они људи су седели на клупи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви тада знали да су то затвореници?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Е па нисам у томе јесте проблем, ја нисам, ја сам видела да људи седе, пазите ујутру у 7 сати долазим на посао, видим људе на клупама седе, откуд ја знам ко је то, ја сам видела, ја познам те људе који су из села, како не би познала, али нисам знала зашто ту седе. Међутим, када је Љубан нама, када је Љубан тражио за рад људе онда сам и ја, онда је рекао нама да можемо по једног за помоћ да ради са нама узети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да и ви тражите.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, али нисам само ја тражила, мислим да је после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сазнасте да су то затвореници?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Сазнала сам, нисам ни сазнала да су затвореници него смо после чули да су људи били на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми ујутру када долазите на посао, је ли то нешто било закључано или су слободно ушли у то двориште?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ту је била стража на капији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било закључано то где сте ушли?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Није било закључано зато што је нас на посао довозио овај човек што је био, Грубач, који је био задужен за кухињу, за набавку, за војску и то, он је нас довозио и одвозио са посла, ми немамо појма, нисмо ми ишли пешке јер то су били полицијски часи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Госпођо Ловрић, ово сте описали сада ситуацију на појашњењу судије, па ћу ја да Вас ево питам конкретно за Љубана, у то време Ваша сазнања су која, шта је радио, где је био запослен.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Љубан је био директор задруге колико ја знам био је директор задруге, нисам га никад видела да нешто ради са војницима, са војском, то јутро сам га једино видела то јутро када је дошао тамо да тражи за рад у задрузи људе.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Какву је одећу Љубан носио ако се сећате?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Сећам се, носио је нешто као балонер мантил често, био је у обичном оделу.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Овај кажите ми јесте ли познавали Милана Девчића можда?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Милан Девчић, да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јесте њега виђали у селу у том периоду?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Је ли знате где је он радио и шта је радио, у којим ситуацијама сте га виђали?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја не знам, али могу вам само рећи шта сам чула, чула сам да је он радио нешто у врху полиције, пре њега је радио Милорад Воркапић, па када је човек погинуо после њега је дошао Мићо Девчић, то сам чула да он сад ради уместо Милорада, али ја вам сад не би знала рећи да ли је то било нешто војно или полицијско или не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле сте то чули, где то чујете да је?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: У селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У селу се причало?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Међусобно се причало у селу и увек се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из приче то знате?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте виђали Милорада Воркапића?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао неки чин па сте Ви могли да закључите?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, Милорад, то сам исто, нисам видела никакав чин али сам чула да је Милорад Воркапић испред, да ли је то сад ја не знам, не разумем се у то да ли је то полиција, војска или испред нечега је био, али не знам испред чега и знам када је он погинуо да су људи рекли да је уместо њега Девчић, тако се причало, али ја не знам сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате испред чега?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не знам. Мислим стварно не разумем се у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Госпођо Ловрић хвала Вам пуно, ја немам питања више за Вас. Ја судија Вас нећу да прекидам, али ја врло имам примедбу да кажем на однос у испитивању, јер ја заиста мислим да ово није појашњење у односу на питања која постављам, јер сам имала намеру заиста да прођем кроз ово што сте Ви питали и данас није први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не знам шта Ви причате, ево отворите ЗКП па погледајте.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Није спорно, ја Вама не спорим, ја кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за свако питање председник већа може да затражи објашњење и да појасни када нешто каже да објасни одакле сазнање, ако је чула од кога је чула, ако је видела како је видела, јер Ви Вашим питањима дотакнете површно нешто на пола остане, недоречено и неразјашњено. И шта у чему је проблем?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ја Вам кажем да је мој утисак и моја примедба, ја верујем да ће то да се види и кроз транскрипте, колико сам ја питања поставила и шта је значило појашњење мојих питања, односно одговора сведока у делу када сте Ви постављали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је било везано за Ваша питања и појашњење онога што Ви питате, што иначе председник већа има овлашћење да у сваком моменту интервенише било ко кад поставља питања, да појасни то што се пита.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ето имали смо сведоке тужилаштва и мислим да ситуација није била ова оваква у време испитивања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто је било и када је тужилац постављао питања где год је шта требало разјашњавало се.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према томе то ће и убудуће да важи. Изволите даље.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан Катице.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Добар дан.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми молим те Катице то 18. то кад се десило минско поље, кад си дошла на посао, да би дошла до кухиње имају степенице је ли тако да се можеш попети на трем?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, да.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Је ли се сећаш сада са леве стране шта је било, прије него што се уђе право у мензу?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па била је канцеларија Ваша.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Кога си видела?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Била је нека канцелација сећам се, али не знам.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јеси ли видела то јутро неког у тој канцеларији?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: То јутро?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ако се не сећаш кажи «не сећам се» није важно.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, не могу се тачно сетити.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хвала. Реци ми тих првих дана по повратку у Ловас да ли си виђала моју супругу?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Марицу?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, исто ако се не сећаш.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па да, исто не могу сад да се сетим.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, да ли се сећаш Катице у каквом ауту сам се ја возио, обзиром да си увек имала поглед на кућу?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па ја сам чула да је Марица купила ауто, тако сам чула да је Марица ауто, да си се ти возио у том ауту али ја сад не знам, Марица је довезла, ја сам видела кад је она, ја сам била на улици кад је она довезла ауто и онда ми је неко рекао, да ли ми је баба рекла, то је Марица купила.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Након колико дана од твог доласка у Ловас? Ти си рекла ако сам запамтио 13-ог да си дошла у Ловас.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: То се сада не могу, да 13-ог сам дошла.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је то било убрзо за дан, два?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па да, да. Сећам се кад је она довезла ауто.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хвала, хвала Катице. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тужилац? Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, рекли сте да сте у кухињи кували за војску, да ли су се ту хранили и добровољци, да ли уопште знате да су постојали добровољци?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја сам већ рекла, ја се стварно у чинове и те униформе јако слабо разумем. Мени су сви војници били некако једнаки, сви су имали неке шарене униформе, с тим да сам можда приметила на неким војницима можда неку црвену траку или тако али неке чинове не знам баш да сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли знали ко су добровољци, јесте ли разликовали добровољце иако имају исте униформе?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Мени је то било све једнако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Кажете овај дан 18.10. да су биле те клупе поређане и да су људи седели.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко те људе, да ли сте могли Ви видите шта се дешава са тим људима који седе на тим клупама?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Они су седели, е да то сам заборавила рећи, кад су седели онда нам је, неко је дошао, сад ја опет не знам, да ли је неко од војника, неко је дошао и наредио мени и Аници Мирковић да људима дамо доручак. И онда смо нас две, добиле смо насецкану сланину и хлеб насецкан и ми смо ишли тим војницима, тим људима који седе на клупи смо поделили доручак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад је то било, у које време?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: То је било негде можда је било већ и десет сати, пола десет, десет.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А пре тога да ли сте чули или, да ли Ви видите то место кад уђете у кухињу где седе ти људи?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не, ми радимо у кухињи, значи онда има ходник па су онда биле те вреће и људи су седели доле, значи морао си да изађеш на ходник да би видео све шта се ради, шта се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је на тим врећама било неко оружје?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја мислим да су то биле вреће, колико сам ја могла да проценим, земља или песак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не мислим у врећама, него на врећама да ли су били поставили неко оружје?

/
Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Јесте, било је оружје и били су војници поред тог оружја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли могли да чујете шта се тамо дешава?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Конкретно сам чула кад се Марин Маџаревић испитивао и видела сам да је добио батине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где је то било?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: То је било баш иза наше кухиње, значи то није било на дворишту. На дворишту не знам шта се дешавало јер нисмо ни излазили али ту где смо ми кували па има трпезарија као дугачка е то сам видела.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко је њега испитивао јесте ли видели?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Војник. Било је више војника што су га испитивали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли видели како су га, шта су му радили?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па добио је батина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А чиме су га ударили да ли то знате?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: С нечим су га ударили, да ли је то нешто, не могу се сад сетити баш тачно али нешто као, је ли то личи на шибу или нешто тако је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви нешто после тога предузели?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па јесам. Ја сам пришла и рекла сам зашто дирате тог човека, можда, то тај човек зна шта сам ја рекла, пришла сам и рекла сам зашто дирате чика Марина, он ником ништа није радио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли му помагали нешто, јесте ли му дали нешто, јесте ли га питали?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Јесам, онда сам, после тога су га ставили тамо на сто и ја сам му однела кафу, и он је рекао «хвала, не могу».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли видели његове повреде?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па био је истучен, нисам га скидала да гледам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели да ли је нечим био убоден, да ли сте то могли да видите?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: То нисам видела.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да је био убоден нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели том приликом Луку Балића и да ли њега уопште знате?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Лука Балић? Не, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Луку Балића?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не могу сад, не могу да се сетим ко је Лука Балић, не могу сад да се сетим. Је ли имао неки надимак или нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам да ли је имао надимак. Да ли знате Марка Филића?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, Марка Филића знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели њега?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Јесам, и он је добио батина, да сад сам се сетила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је добио батине, од кога?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Он у ствари није добио него га је један војник гурнуо низ степенице и ту је пао низ степенице, то сам случајно видела јер сам кренула да носим лук за кување у казан и морали смо туд пролазити. Јесам, да, ја се извињавам, видела сам и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марка Филића кад га је низ степенице?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, војник га је гурнуо низ степенице, то сам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте видели на тим клупама те људе који су седели да ли је ту њих неко тукао и ударао?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: На клупама не, ја више нисам, то сам, значи Марина сам видела зато што је био унутра и једино кад сам носила лук то сам видела да су Филића гурнули војници али на клупама шта се дешавало стварно нисам јер више нисам излазила ван али мислим, колико сам чула од ових колегица што су морале да излазе ван да на клупама није нико био тучен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели после њиховог одласка одатле да ли је било ту доле неких трагова, неке крви, нечега?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Кад смо излазили, кад сам већ полазила кући видела сам можда оно од доручка нешто од папира и то, али крви нисам нигде видела.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да Вам је рекао Деветак да можете некога да позовете.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не само мени, него нама који радимо у кухињи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То мислим вама који сте се ту налазили. Је ли то био и Слободан Грубач међу вама?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате је ли и он некога тако извео као што сте Ви Вашег комшију?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Мислим да јесте, само се сад не могу тачно сетити да ли је то био, добро, ако сад, могу ли рећи само шта се сећам?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па наравно.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Мислим да је Брајковић Стеву да је неко извадио, Туркаљ Јосипа, Туркаља, да ли се Туркаљ презива, да. И ја Балића и не могу више да се сетим, мислим да је још неко ту био изведен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми ове друге ваше колегинице куварице јесу ли оне евентуално нешто више виделе него Ви?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па добро, Мара Вукас ми је рекла да је видела да су неке њене комшије добиле батина, то ми је Мара рекла, а ја нисам то видела, она каже да јесу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате ко можда или не?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не могу да се сетим имена, њене комшије преко пута, син и тата су били, не могу се сетити имена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, кажите ми да ли тада је некој од тих Ваших колегиница куварица да ли је неком позлило, да ли се тога сећате?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не, није ником посебно позлило, једино је Аница плакала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли долазио можда доктор да им указује помоћ тада?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Доктор Качар?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја сам видела доктора Качара тамо исто тај дан али ја мислим да су, ја мислим да је он помогао том Филићу што је пао низ степенице, мислим да је Качар њему помагао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми госпођо Ловрић пошто дуго живите у Ловасу да ли сте знали Петра, Ђуку и Анту Лукетића?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, да, знала сам. Они су живели у трећој улици тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли их видели тога дана у дворишту механичке радионе?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Зната шта, то је на клупама било пуно људи и ја стварно нисам загледала, не сећам се, али чула сам да су били

на клупама, пошто су они, чула сам, али нисам видела. То ипак је било пуно људи да бих ја стајала, нисмо ми ни смели тако да стојимо и загледамо у људе, њих се не сећам, мада се доста људи сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули, кажете да су били?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Чула сам да су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули шта се после с њима десило?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Чула сам да су они после погинули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су погинули?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја мислим на минском пољу. Тако сам чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали Ивана Видића?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Видић? Како се?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иван.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Сад Видића има доста, али не могу се сад сетити ако је то млађи човек, не знам баш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Стевана, Иван Видић 56 годиште, Вера Видић му је.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Е знам, Вера Видић му је супруга јел?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Јесте ли њега видели у том дворишту?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не, али мислим да сам исто чула да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био у дворишту ту.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Пошто ја њега лично баш и нисам познавала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога то Ви чујете после да је био Иван?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па после кад су људи изгинули онда сам чула да је и он био тамо, пошто његову жену знам зато што смо радиле заједно у творници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате браћу Дарка и Жељка Павлића?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да. Знам, они су били тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: На клупама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На клупама? Где сте их то.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не, не, нису. Не, извињавам се, они су ја мислим да су та деца погинула у кући својој ако су то та што ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два брата од оца Јураја, 66.годиште, становали у Ловасу, Томислављева 24, односно у оно време је исто такав назив улица имала. Да ли знате ту двојицу? Дарка и Жељка? Два брата.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја мислим да они нису били. Дарко и Жељко нису били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли сазнали нешто? То су Ваши мештани, Ви сте ту кажете 30 година живели.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Јесте, по причи сам чула да су они негде ја сада не могу да се сетим, али мислим да се причало да су они погинули кад је био напад на Ловас на крову своје куће, ако је то мислим, ја сам тако чула али ја то не могу, нисам видела, не могу да гарантујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ми овде имамо двојицу оптужених који су у то време припадали јединици «Душан Силни» и обојица оптужених тврде да је Љубан био командант и да је управо тамо њима издавао нека наређења у Ловасу.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Вама познато пошто сте у својој изјави рекли да Љубан никакве везе, никакве контакте са војском није имао.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Е па ја не могу да тврдим да Љубан није имао никакве контакте са војском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте Ви тврдили, то сте рекли.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас ја враћам на то.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Колко сам ја видјела и колико сам чула, Љубан је радио у задрузи и преко њега су радили радници и мислим да, а не да мислим, знам сигурно да га никад нисам видела у некој униформи. То знам. Увек је био у оделу у цивилном, али никада нисам видела да је он међу војницима и да издаје нека наређења или тако нешто, нисам ни видела ни чула. Нисам чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли знате Милана Радојчића?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли је имао он неку функцију тад у селу? Јесте ли га негде виђали?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па ја сам њега виђала тамо поред поште. То је била општинска зграда, а шта је, какву је функцију имао ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте га виђали да ли је имао цивилно одело, униформу?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па ја мислим да сам ја њега видела у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, пошто у то време сте значи од 13-ог па надаље, нон-стоп били у Ловасу. Да ли сте виђали неке

/
добровољце који су припадали некаквој јединици «Душан Силни» да су они причали да припадају «Душану Силном»?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па ја се тога не сећам, сећам се војника у униформама и са неки, неке се сећам да су имали или црну или црвену траку или тако нешто, углавном униформе су биле шарене колико сам ја видела, а чија је војска и ко је стварно, ја то не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули за неко лице Коста? «Аждаја»? Тако неке надимке.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па надимке сам те чула, за неке надимке тако сам чула, мислим да сам чула, јесам чула сам. Коста, Коста је радио, имао је неку кафану зато знам да Коста и његова жена су радили у некој кафани, то се причало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву је то кафану имао и који је то период да Коста има?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја никад нисам била у тој кафани, али кафана је негде тамо поред цркве. То сам чула да је он држао кафану али мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуномоћник оштећених. Мењаће Вас Гордана Живановић. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Добар дан. Ја сам Наташа Кандић, хтела сам само да Вас питам да ли можете мало да нам појасните око када сте Ви овај, тражили Вјекослава Балића, односно рекли да је прозвао. Ко је прозвао?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Војник. Пошто та три војника која су стајала, којима је пришао Љубан, значи касније сам пришла ја, зато што је то један мој комшија чија је жена радила са мном у творници и два дана пре тога нам је нешто поправљао на берачу, тако да када сам видела да имам прилику да некога овај, зовем да ми помогнем да ради ја сам њега се сетила и он је седео одмах некако напред тако да ми је упao у очи.

НАТАША КАНДИЋ: Добро а када сте рекли овај Деветак је њима пришао овај, да ли је из чега су прозивли ти војници?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Како из чега? Не разумем.

НАТАША КАНДИЋ: На основу чега су прозивали? Како је, опишите нам ту ситуацију не Вас, него приђе пре Вас је овај окривљени Деветак, он је пришао тим војницима.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Он је пришао и тражио људе али.

НАТАША КАНДИЋ: Како је тражио људе?

/

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: За рад у задрузи, али кога је он добио и кога су они, ја не знам. Ја ни сада не знам да ли је он те људе добио. Ја се само сећам да сам пролазила и да је он тражио тридесетак људи, мислим да је баш тако рекао, тридесетак људи за рад у задрузи. И онда је дошао након пет минута код нас, тако да ја не знам између тога да ли је он те људе добио или није. То ја никада ни не знам, то зна он, вероватно.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, само нам реците, значи.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Али и онда нама је ушао у кухињу и рекао «цуре, можете да узмете по човека за рад са вама». Ја сам изашла.

НАТАША КАНДИЋ: Али Ви сте рекли да је он тражио тридесетак људи?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, тако сам разумела, ја сам тако разумела.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте чули или разумели?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, чула.

НАТАША КАНДИЋ: Чули да је он тражио од војника, обичних тридесетак људи.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Можда то и нису обични војници, они су ту стајали, откуд знам.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је било неког списка, неког папира или, када сте то чули?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја нисам видела тај списак никакав, нисам видела папире никакве, јер ја сам само у моменту, можда сам пролазила минуто поред, нисам ја смела да стојим тамо па да слушам и гледам.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте и још употребили, «и они су, ко је још некога извадио». И само када би нам објаснили само тај израз, како то да неко некога «извади»?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Добро, можда ја нисам толико школована, мислим, не извадио, него узео себи да ради са њим, за посао, јел, да гули кромпир, да сече лук или нешто.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, како може неког човека да узме себи?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не може да га узме себи, али може, људи су седели на клупама. Ја не знам, нама је тако Љубан рекао, «можете да узмете човека да ради са вама», као што је он тражио за рад. И ја сам изашла и погледала сам и рекла, «ево, Вјекослав Балић». Војник је прочитао, «Вјекослав Балић нека иде» и дошао је код мене и гурнуо је њега на мене.

НАТАША КАНДИЋ: Одакле је прочитао?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Можете Вјекослава Балића питати како је то било, мислим.

НАТАША КАНДИЋ: Само нам реците, одакле је војник прочитао?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Није прочитао, него сам му ја рекла.

НАТАША КАНДИЋ: Сада сте рекли да је прочитао.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Добро, није, одакле би прочитао. Ја сам њему рекла, ево нека ми да Вјекослава да ради са мном.

НАТАША КАНДИЋ: Да Вам да?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, добро, можда не знам да се изразим, немам факултет, имам обичну средњу школу и не знам, можда не кажем како треба, углавном Ви добро разумете шта сам хтела да кажем.

НАТАША КАНДИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали браниоци, остали оптужени?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Имам допунско ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви имате право.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хвала лепо. Катице, опрости што те питам, реци шта си по националности?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја сам Хрватица.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми, који су разлози, обзиром да сте мешани брак, да нисте остали у Ловасу, обзиром да сте имали велико пољопривредно имање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Деветак, јаче, нико ништа не чује.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Срамота ме да овакве ствари питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питајте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Сада ћу бити гласнији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласно, нисмо навикли да тихо причате.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Обзиром да сте мешани брак, ти и Рајко, овај, који су разлози да нисте остали живети у Ловасу, обзиром да сте имали велико господарство пољопривредно?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па један, највећи разлог што смо ми отишли из Ловаса, није нас нико тукао, дирао, терао, није нас нико дирао, због тога нисмо морали отићи, него мој син је имао за време рата, значи када је био рат, мој син је имао једанаест година. Када су се људи вратили у Ловас, њега су почели балавци којекакви да заустављају и да кажу, «шта ти још радиш у Ловасу и возиш ту трактор и возиш се и шеташ, као да се ништа није десило, немаш право да се возиш кроз село». Значи, то је био разлог због којег смо ми отишли.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 19. маја 2011. године

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хвала, реци ми, Катице, овај, шта се догодило у Ловасу са тетком и ујном твог мужа Рајка?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, тетка и ујна су саме живеле.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Када је то било?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Живеле су саме у кући.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Заједно је ли тако?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Заједно су живеле и овај, пошто је ујак умро пре много година, ујна је увек држала шешир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат да се умешам. На који део оптужбе се односи ово питање са тетком и ујном твог Рајка?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Односи се на моју одбрану, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који део, реците нам да знамо, не знамо ни ко је ни тетка, ни ујна.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јер сам рекао да су већ првих дана ишли редом и претресали куће и ко им се није допадао, да су тукли људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Рецимо, ово се десило 13. или 14. или 15. најкасније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Октобра 1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за коју ситуацију из оптужнице?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Везано за моју одбрану, када сам први пут чуо за оптуженог Николајидиса и Петронија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су шта, ко, не знам о чему причате, господине Деветак.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Два војника су, ако смем.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Претукли су те две жене и после тога.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Исекли их ножевима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је претукао, ја не знам? Ви то у Вашој одбрани причали нисте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесам, у мојој одбрани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немамо именом и презименом, ја не могу да пратим шта Ви њу питате.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да је интервенисао покојни Милорад и да ми је после рекао да су њих двојица и овај трећи Боро, овај, из Добановаца, Бата, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, да су тукли, кога, не знам, не знам о чему причате?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Те две жене о којима ја причам.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 19. маја 2011. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 13.-ог или 14.-ог?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: 13.-ог или 14.-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тукао? Да чујем сада, то је нека допуна одбране.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сам то рекао, госпођо, врло гласно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате у одбрани да су ко, Александар Николајидис и ко још?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мало пре сам рекао, Петроније и овај Бата из Добановаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, да су?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, тукли те жене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате то Ви у Вашој одбрани.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то рекли, на ком записнику, позовите се.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не могу Вам цитирати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да чујем у којем, Бата и Петроније да су тукли неке жене?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Он је рекао да ће да доведе сведока који ће то да каже, није изјавио то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, ја сада не могу да пратим уопште ова питања.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Спомињао сам тај догађај.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја могу то да потврдим, зато што су то од мог мужа тетка и ујна. Упала су два војника, исекли су ујну са ножевима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јесте Ви били ту?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, била сам у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не у селу, него приликом те ситуације.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Нисам била у стану, него када је тетка довукла се до нас, онда је рекла, «ено, ујна је у несвести, сва је исечена ножем», а тетка је дошла. Ја сам питала, «тетка, ко вас је тукао?», каже «два војника».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: И то је то, не знамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сазнали ко је то тукао?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не, ми не знамо ко је тукао, били су људи у униформи.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Којег дана је то било?

- /
- Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Сада се не сећам.
- Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Од твог доласка?
- Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па то је прошло било од нашег доласка, можда три, четири, не могу се сада тачно сетити.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта три, четири?
- Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Можда и месец дана, не могу се сада сетити.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ни када је то било тачно?
- Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Искрено да Вам кажем, не знам тачно датум, јер једноставно нисам водила рачуна који је датум био.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље, са оваквим питањима, нити је то било у Вашој одбрани, нити шта.
- Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У мојој одбрани то има, а ја ћу доставити Вам, има сигурно.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уосталом, то није ни предмет оптужбе, Петроније није тужен за ову ситуацију. Шта Ви сада доказујете са тим?
- Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сам и тада и сада хтео да кажем када сам чуо за неке од добровољаца, први пут када сам сазнао за нека имена, имена неких добровољаца, то сам хтео да кажем.
- Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Тетка је рекла да је један имао црвену траку, да, горе на капи, то се сећам да је рекла.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако нема више питања. Изволите.
- Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Госпођо судија, овај сведок је намештен, нема појма шта прича. А ово што Љубан Деветак каже, он то није изнео у својој изјави, он је то једном претио мени, када буде довео куварице, онда ће оне да кажу, овај, шта се дешавало тамо, да потврди ту његову причу и управо сада је то урадио. довео је, а жена не зна, мислим, прича приче о неким месецима, она наводи датум када није ни била тамо. Она је рекла да је од 13.-ог тамо, а он је рекао да је 13.-ог то већ направљено, жена не зна, мислим, нису је добро уопште обучили. А он са њом мени прети већ три године.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је Ваша примедба на њен исказ?
- Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја немам шта да лажем.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, госпођо Ловрић, не можете да узимате реч.
- Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Нисам уопште рекао да Ви лажете, ја сам рекао да лаже овај што је овде стајао пре мене.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је Ваша примедба на њен исказ?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, ја сам рекао због Љубана Деветака ово што је рекао, што је сада рекао, што је покушао да наговори да каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је намештен сведок.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, да, од почетка све што говори, то је намештено да говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објасните, шта то није истина што је она причала?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Шта је истина од тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, примедба је у томе и томе.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То зато што прича то, прво, 18.-ог што је било – прво је рекла, видела је Марина Мађаревића горе, после је испало да је било њих пет, шест горе. И горе стварно су људи испитивани и то су оне виделе, али не одговара да каже, јер је горе био и Љубан Деветак и онда је само видела Марина Мађаревића и никог више и због тога не говори. Љубан Деветак је био горе док су испитивани горе и када су изашли напоље, никаквих тридесет људи није ту тражено, у пролазу није видела. Овај, исто, овај, ту приступ није био доле никоме од њих дозвољен, значи, ма какав лук да она тражи у машинској радионици доле и то, шетња, шаргарепа и то, нема од тога ништа. Она је могла да буде горе на тераси и евентуално унутра у кухињи и нигде више.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Значи Ви, да ли могу ја да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, шта кажете на ове примедбе?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Значи, Ви кажете да ја лажем да сам ја и Аница Миљковић носиле људима сланину, лук и то да једу? Да ли Ви кажете да ја то лажем?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Само сте Ви то чули и видели и нико више.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Аница Миљковић је куварица које су сецкале, доносиле и он каже да ја лажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не може ми рећи да ја лажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок пре Вас који је био, ево да се на најсвежије сведочење позовемо.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Није могла да уђе унутра, зато што је закључана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Николајидис, да ли имате још примедби?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је рекао.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не могу да верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је ту било крви на том простору, да је то морало после да се риба, да је он то чуо. Како Ви то нисте видели, а све време сте ту?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Е сада ћу ја Вама рећи то. Ја то нисам видела, нисам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Али јесте, истина је да су људи, људи нису тучени на клупама и нису, крви није било ту у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су тучени?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Значи, ако је та крв била негде, ја нисам видела. На дворишту ја сигурно нисам видела крв, нити моје колегинице које су са мном радиле, на дворишту нису. Да ли су можда људи тучени у хангару или, било је ту још нечега, а овде што господин каже, јесте, ту је тучен Мађаревић и још је људи испитивано, али ја нисам видела да су ти други људи тучени. Тучен је Мађаревић, али више људи јесте испитивано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Бошка Бођанца?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: По имену и презимену знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, играо је у фолклору, да ли га знате?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли га видели у том простору дворишта?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја њега и да сам видела, ја не бих знала ко је, никада нисам ишла на фолклор и он је становао негде горе на брду. По имену и презимену знам, али по лику, ја тог Бошка не знам, не могу се ја сетити њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Берислава Филића?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па Берислава Филића сам ја тражила да ради са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вјекослава сте рекли, Балића.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Кога сте сада рекли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Берислава Филића, да ли знате?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Комшија, да, да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Комшија?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Знам, јесте, он, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он том приликом био присутан, да ли је увођен нешто у кухињу и тако, да ли сте га видели, да ли је тучен?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Он је био тамо, али ја стварно нисам видела ни када су га увели, ни када су. Знам да је претучен, то сам чула после, чула сам, али ја мислим да он није тамо претучен, јер видела бих га, он ми је први комшија и сто-посто да бих га видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, мислите да није тамо претучен?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја мислим да није тамо претучен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На основу чега то мислите?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не знам, зато што га нисам видела, или стварно, нисам га видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли га видели у том простору да је био, у кухињи или испред?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не сећам се да сам га видела. Зато и кажем, зато и мислим да није тамо претучен, зато што се не сећам уопште да сам њега игде видела, али знам да је добио батина, то сам чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте то чули, где је добио батине?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Чула сам од, па када ми је први комшија, чула сам од ових другарица, каже, «и твој комшија је добио јуче батине». А откуд знам сада од кога је добио и када је добио батине. Мислим да тамо није, ја га нисам видела, можда је био, али ја га нисам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сте чули тако да је добио батине?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Чула сам после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли знате ове Сабљаке, Тому Сабљак, Марка Сабљака?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели њих?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, да ли су они тучени или нешто?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не, ја никога после нисам видела да је тучен, зато што више нисам излазила ван, јер када су ми бацили Вјекослава на мене, ја више нисам, ми смо сат времена седели ја и он у шпајзу и нисмо излазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Николу Бадањка или Петра Бадањка, браћу Пањик, Антуна и?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Све их знам овако по имену, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте приметили њих у том простору, да ли је неко од њих тучен?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако нема више питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Имам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Рекли сте да је била нека стража испред тог дворишта. Кога је чувала та стража?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па ту где смо ми кували, ту је била војска и на тој капији су два војника била, да. Када год смо улазили, била су два војника ту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Од када је то, када сте Ви дошли?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ми смо кували у кухињи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Од када сте се Ви вратили из Земуна?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Када сте почели да радите ту?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јесу били неки затвореници у том објекту у оквиру тог круга?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја их нисам видела.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јесте чули да су ту некада били људи затворени?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Када сте чули први пут и ко је био затворен?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Датум када сам чула не могу рећи, али чула сам да су били људи затворени у хангару, то сам чула.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Када, пре овог минског поља или после, тог дана или пре?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја мислим пре.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Пре тога?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја мислим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ко је те људе затворио, ко их је чувао?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Војници.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јесу то били Срби, Хрвати?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да ли су они њих чували или нису, али углавном је ту била стража.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ко је хранио те људе?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: То Вам не бих знала рећи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: За кога сте Ви кували, да ли сте само за војску?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ми смо кували за триста војника, али којих војника, мислим, не знам којих, за које смо ми војнике кували, углавном храна се кувала у казанима за војску.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли је ишла негде та храна из кухиње или они дођу, како то?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Неки су јели ту, у кухињи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли је долазио неко по ту храну код Вас да узме па да носи негде?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја се не сећам, јесте, јесте, и односила се храна.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Односила се храна?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Да, то су све радили људи у униформама.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Шта сте причали са овим Вјекославом Балићем, одакле се он ту појавио у том дворишту, пошто сте га Ви, кажете, узели себи, док сте седели сат времена у том шпајзу? Када сте га узели, шта прича он, одакле се он ту појавио, којим поводом?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Он није ништа причао, него ми је само рекао, «хвала што си узела да ти помогнем».

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А одакле је он дошао тог јутра?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Одакле су и сви други, ја не знам, ја не знам одакле су. Ја сам дошла ујутру у 7 сати, људи су били на клупама, а одакле ја знам ко је те људе довео и одакле су.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ја Вас питам, седите са њим у шпајзу сат времена, шта Вам каже?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Мислите да сам ја могла онда њега да питам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Вас питам, Ви реците.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не, нисам могла ништа рећи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Нисте?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не, само ми се захвалио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А захвалио се?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Захвалио се, боље му је и да ради, него да, овај.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Шта?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Него да седи тамо на клупама.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Где, него да?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Откуд ја знам, рекао је, «хвала што си ме узела да радим», ето тако ми је рекао, то можете и да га питате.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли је деловао уплашено или је деловао овако?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Уплашено.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Уплашено?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли су ти људи били слободни или су били затворени, ти што сте Ви узимали, по Љубановом нахођењу за посао?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Нису они били затворени, они су седели на клупама у дворишту, није нико био затворен, седели су на клупама.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Нисам мислила да су имали лисице, него да ли су људи били слободни, јесу могли да изађу из тог дворишта и да оду?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па нису могли вероватно да изађу, ту је било војника. Ја сам рекла да су били војници, да су биле вреће песка, да су били војници, уперени ови митраљези, шта је било већ, не разумем се у оружје.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Које годиште су били ти људи што су седели, да ли сте могли да процените? Јесу били сви сличног годишта или је било и старијих и млађих?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Било је и старијих и млађих.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Када кажете старији, колико је то година, да ли је било стараца неких?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Па није баш било стараца, али можда, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Отприлике.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Нисам видела ниједног преко седамдесет, шездесет, седамдесет година. Једино тај Фатер, тај Филић, он је био старији човек.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Колико је имао година?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Он је имао можда негде онда педесет година.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Значи, педесет су старији, педесет и даље су старији?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја себе сматрам старијом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли је било људи од педесет година у тој групи која је седела, пошто их знате, мештани су Ваши, комшије?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Најстарији којег сам ја видела је био тај Фатер, тај Филић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН МИРКОВИЋ: Једно питање, кажете да сте дошли сутрадан на посао ујутру, дан пре тога, јесте чули, да ли је био неки добошар који је позивао грађане да се скупе испред?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја добошара нисам видела.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН МИРКОВИЋ: Нисте чули?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН МИРКОВИЋ: Дан пре тога, да су били позивани да сви дођу испред?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Е чула сам да људи требају ићи негде да раде, то сам чула, али није то био добошар, него сам то чула онако из приче, кажу, иду људи да раде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН МИРКОВИЋ: Колико се ја разумем, Вама је кућа у центру како сте рекли, је ли тако?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Јесте, јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН МИРКОВИЋ: Морао је ту да прође добошар.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ова задруга је сасвим у другој улици, тамо према, то није близу нас.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН МИРКОВИЋ: Јесте видели, Ваше комшије које су око Вас, јесу били неки Хрвати око Вас? Ево, рекли сте да јесте. Јесте видели да је комшија отишао, на пример, јесте разговарали са комшиницом?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Знате шта, ја нисам могла да видим, ја сам у седам сати ујутру ишла на посао, а у четири сата кући.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН МИРКОВИЋ: Не, дан пре тога, дан пре тога?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Дан пре тога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН МИРКОВИЋ: Вече када су они отишли, у шест сати су сви почели да се окупљају, пролазе кроз центар.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја сам тада већ радила у кухињи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН МИРКОВИЋ: У шест увече дан пре тога, значи у 18 часова?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: У четири сата поподне нико није смео да изађе на улицу, јер је био полицијски час.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН МИРКОВИЋ: Нико није смео?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Значи, нисам могла да идем на улицу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН МИРКОВИЋ: Нисте чули, нисте ни видели добошара. После овог догађаја, јесте разговарали, да ли сте се видели са Деветаком?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН МИРКОВИЋ: Да ли је долазио он у вашу кухињу, да ли је долазио у задругу уопште?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: У задругу јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН МИРКОВИЋ: Јесте разговарали са њим, јесте питали шта се десило са овим људима после?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН МИРКОВИЋ: Јесте некада разговарали са њим?

Сведоко ВЕЉКО ДУЈАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН МИРКОВИЋ: Никада?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Нисам са Љубаном никада разговарала о томе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН МИРКОВИЋ: Није Вас интересовало шта се десило после са овим људима који су изгинули на минском пољу?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Откуд ме није интересовало, па ваљда сви смо видели да су људи изгинули.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН МИРКОВИЋ: И нисте питали Деветака шта се десило када је он ту?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Зашто би питали Деветака, када су то радили војници, шта је Деветак имао са тим када је он био директор задруге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Вама сазнање ко је то радио?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Зато што сам тамо била када су били војници, значи и тукли су.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 19. маја 2011. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Ви сте, колико сам разумела, сазнали да су неки људи страдали на неком минском пољу.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Јесте, то сви знамо да су људи отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми Вас питамо, да ли сте питали Вашег директора задруге шта се то десило, били су затворени у задружном простору, односно одатле су отишли. Јесте питали, шта се то десило?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја нисам питала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Нисам имала времена да идем и да се распитујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто нисте питали, госпођо Ловрић, нисте имали времена?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Није да нисам имала времена, имала сам ја времена, али није било време да се иде и да се испитује, сви смо били у хаосу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки страх међу вама?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Шта сам ја требала да идем у задругу и да тражим Љубана и да питам шта се ту десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте морали тог дана, него неког наредног, први пут када сте га видели.

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: И Љубан исто као и ја није знао за минско поље, нити то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Ви знате шта је Љубан знао а шта није?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Е па сада ћу Вам рећи. Након четири, пет месеци када је то све прошло, причала сам ја са Љубаном, али нисам сутрадан причала са Љубаном. Ми смо комшије тамо и хвала богу да сам причала. Рекао је да никакве везе, ни појма о појму нису имали да ће људи завршити на неком минском пољу, нико није ни знао за то минско поље, наводно нико, нико, не кажем, не мислим нико, него мислим на Љубана. Он је тако рекао да није знао, а откуд ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, пошто сте у то време били у Ловасу, да ли сте чули да су нека минска поља постављана на четири локацији и је један војник погинуо приликом постављења минског поља?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

Сведок КАТА ЛОВРИЋ: Ја то нисам чула, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Довршено испитивање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да идете.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес **СЕ ПРЕКИДА** у 12,20 часова и биће настављен дана:

20. маја 2011. године,

са почетком у 9 часова и 30 минута, судница 4.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутра, за овог једног сведока, Мијо Клисурић да хоће линком, а Иван Полић из Словеније обавестио је суд да он не познаје Љубана Деветака и тако даље и да неће приступити и остао је сведок Милан Грковић кога је предложио пуномоћник оштећених у свом предлогу.

НАТАША КАНДИЋ: А Клисурић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мијо Клисурић, он је у овом допису који смо ми добили, да он неће да дође у суд у Београд и да хоће линком.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сутра сведочи линком?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо из суднице четири, не би могли оптужени да прате сведочење, ако би ишло линком.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА